

Știința expresiunii feței

sau

Manualul unei noi diagnostice
pentru cunoașterea stărilor de boală

Întocmit pe baza cercetărilor și descoperirilor proprii

de

Louis Kuhne

*Traducțiune autorizată de autor după a patra
Edițiune germană.*

Cu multe ilustrațiuni în text.

MOTO:
Înfățișarea exterioară a unui
om este oglinda caracterului
său.

Sirius.

INSTITUTUL DE EDITURĂ

RALIAN și IGNAT SAMITCA, Craiova

1903

Deposite în Comission:

<i>E. Steiger & Co.,</i>	New York.
<i>Laemmert & Co.,</i>	Rio de Janeiro și San Paulo.
<i>G. van Woerden & Co.,</i>	Buenos'aires
<i>C F. Niemeyr,</i>	Lima, Santiago și Valparaiso.
<i>Kelly & Walsh Lim.,</i>	Shangai, Hongkong, Yokohama și Singapore.
<i>Thacker, Spink & Co.,</i>	Calcuta.
<i>F. Basedon,</i>	Adelaide și Tanunda.
<i>Herrmann Michaelis,</i>	Cap și Johannesburg.

CUPRINS

Avisul Editorilor.....	3
la prima edițiune româna.....	3
PREFAȚĂ.....	4
la prima ediție germană.....	4
PREFAȚĂ.....	5
la ediția patra germană.....	5
INTRODUCERE.....	6
Alte metode de diagnosare.....	7
Știința expresiunii figurii.....	11
Omul sănătos.....	11
Înfățișarea normală.....	14
Încărcarea corpului.....	16
Ce fel de schimbări produc materiile străine în corp?.....	19
A. Încărcarea anterioară.....	20
B. Încărcarea laterală.....	22
C. Încărcarea dorsală.....	24
D. încărcarea amestecată.....	26
Îmbolnăvirea organelor interne.....	29
Cercetarea în practică.....	35
Înlăturarea încărcării.....	42
Ridicarea puterii de viață.....	45
1. În ce mod să fie preparate alimentele?.....	45
2. Ce să mâncăm.....	46
3. Unde să mâncăm?.....	50
4. Când să mâncăm?.....	50
Aplicarea științei expresiunii figurii la frenologie.....	55
Încheiere.....	56

Avisul Editorilor

la prima edițiune româna.

Cererile repetate ale numărului mereu crescând de adepți ai noului metod de vindecare, ne-au determinat de a interveni pre lângă d-nul Louis Kuhne spre a obține autorisațiunea de a publica în limba română importanta sa lucrare "Sciința expresiunii figurei".

Autorul ne-a satisfăcut cererea cu o deosebită bună-voință, astfel că la rândul nostru – prin volumul de față – suntem în măsură de a îndeplini dorința legitimă a celor interesați.

În anul 1896 am publicat prima edițiune în românesce a uvrajului "Noua sciință de vindecare întemeiată pe principiul unității tuturor bolelor și vindecarea lor fără doctorii și fără operații, potrivit acestui principiu", de Louis Kuhne. De atunci uvrajul s'a răspândit cu încetul, iar noul metod de vindecare a câștigat neîntrerupt un număr tot mai mare de aderenți și de adepți. Cu publicațiunea prezentului volum opera se desăvîrșesce și aceia cari au încercat și au pus în practică noul metod de vindecare vor găsi în acest manual numeroase lămuriri, cari îi vor interesa.

Editorii.

PREFAȚĂ

la prima ediție germană.

Cu volumul de față dau la iveală fructul observațiilor mele de ani îndelungați și al studiilor variate ce am făcut. Deja de mai mulți ani amicii și adepții mei stăruiesc pe lângă mine, ca să public un manual asupra științei expresiunii figurei; astfel că-mi place să sper, că aparițiunea acestuia va fi primită cu căldură.

Am avut de înlăturat greutăți mari spre a-l putea întocmi. A trebuit să găsesc persoane, cari să permită a face uz de figura lor; desemnatorii¹ să conceapă apoi lucrarea, iar xilografii să reproducă exact modelul. Fiind ocupat peste măsură cu practica metodei mele de căutare, îmi rămânea mai totdeauna, timp prea puțin pentru manual, așa că trebuia adesea să întrerup lucrul timp de săptămâni întregi. În sfârșit toate greutățile au fost înlăturate și cartea este deja gata, astfel că trebuie să o însoțesc numai de câteva cuvinte ca introducere.

Rog pe toți cititorii să se ocupe de studiul științei expresiunii figurei fără nici o prejudecată și să nu se pronunțe despre valoarea acesteia, până ce nu va fi adunat însăși experiențe practice. Fără îndoială că nu este ușor de a se lămuri, numai dupe manual, asupra noului metod de diagnosticare și de a-l pătrunde pe deplin; deoarece se înfățișează numai forma, iar nu și culoarea cum și mișcările părților corpului, ce se studiază. Cu toate acestea, cu oarecare energie, înțelegerea devine cu putință. am fost tentat de a atașa la volum ilustrațiuni colorate; dar m'am convins imediat, că colorile nu pot fi reproduse pe cale tehnică în chipul desăvârșit cum ar trebui, pentru ca să aducă un folos real, așa că am renunțat la acesta. În general se recunoaște mai cu înlesnire o culoare sănătoasă a feței de cât formele caracteristice, cari însă se găsesc în volum în număr mare. Cu recunoașterea acestora se face pasul cel mai important pentru pătrunderea științei expresiunii figurei. Nu pot de cât să încurajez pe ori-cine, de a se deda cu zel studiului acestui noii metod de diagnosticare și de a stabili observațiuni proprii. Exercițiul te face meșter, și stăruința duce la țintă!

Cartea de față răspunde în același timp și la întrebarea ce mi s'a pus adesea, cum de am ajuns la știința expresiunii figurei. Ea arată cum prin observațiuni continue, cugetare și încercări am putut atinge rezultatele pe cari le expun aci.

Încă din anul 1883 aplic știința expresiunii figurei în practica mea și de la 1888 am susținut neîntrerupt cursuri privitoare la acesta. Cu ocaziunea acestora s'a dovedit, că ori-cine posedă ochi sănătoși pote înveța acest nou metod de diagnosticare, și că în nici un cas nu se cere o înclinațiune individuală pentru acesta. Știința expresiunii figurei s'a respîndit chiar oarecum prin aceste cursuri.

Nu au lipsit nici încercările, ca să mi se contesteze prioritatea descoperirii. Chiar un profesor și consilier de curte, într'un op dedicat facultății de medicină din Lipsca, o recomandă ca un produs al spiritului său, întrebuintând pe lângă acesta, în cea mai mare parte, cuvînt cu cuvînt prelegerile mele de la cursurile menționate.

Au existat și în trecut bărbați, cari voiau să recunoască starea interioară a corpului dupe înfățișarea exterioară, dar toate încercările lor nu au atins nici o

¹ desenatori

Însemnătate practică.

Eu personal am nutrit în tot-d'auna idealul de a oferi ceva *practic și aplicabil pentru ori-cine*. Dacă mi-a reușit, asupra acestui punct au să se pronunțe onorații mei cititori.

Lipsca, Maiu 1895.

Louis Kuhne.

PREFAȚĂ

la ediția patra germană.

Primirea excepțional de favorabilă, ce opul de față a întâmpinat în toate cercurile populației din țară și din străinătate, a făcut necesară, dupe câteva luni, apariția edițiunii a doua și a treia, pe lângă cari se adaogă acum a patra. Speranțele ce am legat deci de aparițiunea acestei cărți, nu au ramas neîmplinite și profit cu plăcere de ocasiunea ce mi se presintă de a mulțumi cordial tuturor oamenilor și adeptilor, pentru critica favorabilă făcută lucrării mele, cum și pentru concursul binevoitor ce mi-au dat pentru respîndirea opului.

Cred că va interesa comunicarea, că edițiunea spaniolă este deja gata, iar traducțiunea englesă cum și cea portugheză sunt în preparațiune; astfel că cu acestea se vor satisface și cerințele numeroșilor mei amici din străinătate.

Adevărul își face drum și se întinde mereu; fie ca noua edițiune de față să-i fie de ajutor întru acesta.

Lipsca, Martie 1897.

Louis Kuhne.

INTRODUCERE.

Știința expresiunii figurei este diagnosa noului metod de căutare. Numai acela care și-a însușit principiile acestuia, poate să priceapă pe deplin noul metod de diagnosticare. Sfătuiesc așa dar pe ori-cine, care vrea să studieze știința expresiunii figurei, să se convingă mai întâi, dacă și-a apropiat bine învățămintele numelui metod de căutare și dacă a pătruns principiile pe cari se bazează. Indic mai la vale punctele principale, cari trebuie înțelese cu claritate, recomandând de altfel manualul meu² „Noua știință de vindecare”³.

1. Există numai **o singură** cauză de boală, chiar dacă boala se prezintă sub forme diferite și în grade diferite. Părțile corpului, în cari iasă *la iveală* din întâmplare, *înfățișarea exterioară* cura se prezintă; depind de împrejurări ereditare, de etate, ocupațiune, locuință, alimentațiune, climă etc.

2. *Bola se nasce din pricina materiilor străine aflate în corp.* Acestea se depun mai întâi în pânțele, în apropierea organelor cari scot afară și de acolo se răspândesc în cele mai diferite părți ale corpului, și anume chiar la gât și la cap; *ele schimbă formele corpului*, și dupe schimbarea formelor se recunoaște gradul de boală: pe acesta se bazează știința expresiunii figurei. Cine negă așa dar depunerea de materii străine, acela trebuie să conteste și autoritatea științei expresiunii figurei. Faptul însă, că dupe schimbarea formelor se recunoaște în realitate starea corpului, nu se mai poate nega și aci residă tocmai dovada cea mai sigură despre exactitatea întregii mele teorii asupra boalelor.

3. *Nu există nici o boală fără friguri și nici friguri fără boală.* Cu introducerea materiilor străine în corp și cu depunerea lor aci, începe lupta corpului contra acestora, iar prin activitatea deosebită, prin frecarea în interior se produc frigurile. Fiecare a simțit cândva, cum cea mai mică materie străină exterioară, care pătrunde în corp, de ex. o țâpligă într'un deget, neliniștesce imediat întregul corp și produce un fel de friguri, cari nu încetează de cât dupe ce materia străină a fost depărtată. Tot astfel produc friguri și materiile străine cari se află depuse în interiorul corpului. acestea sunt la început slabe și se prind în interior (friguri cronice); când se ivesc însă schimbări subite în corp, din cauza fermentațiunii materiilor străine, cauzată de schimbări de temperatură, excitarea spiritului etc., atunci izbucnesc cu putere. Este totdeauna o greșeală de a vorbi despre o boală fără friguri.

După acesta scurtă expunere a principiilor noului metod de vindecare, fac întrebarea: „*Ce este ședința expresiunii figurei însă-și?*”

Ea este știința de a recunoaște dupe exteriorul corpului starea sănătății sale interioare. E vorba așa dar – dupe cele expuse mai sus – nici mai mult nici mai puțin decât:

1. de a observa până la ce punct este încărcat corpul cu materii străine

² Și varianta .pdf, (n.thr., XII 2004)

³ Louis Kuhne, *Noua știință de vindecare* întemeiată pe principiul unității tuturor boalelor și vindecarea lor fără doctorii și fără operații, potrivit acestui principiu. Edițiunea în limba română dupe a două-spre-decea ediție germană, prelucrată cu desăvârșire și îmbunătățită. Prețul vol. broșat 5 lei; legat elegant 7 lei. a se adresa la institutul de editură Ralian și Ignat Samitca, Craiova.

și în ce părți s'au depus acestea, și

2. de consecințele ce atrage sau trebuie să atragă în viitor.

Nu este însă menirea științei expresiunii figurei de a stabili esact cea mai mică schimbare a corpului, în exterior sau în interior, de a determina formele boalelor dupe modul scalei medicale sau de a le precisa cu nume, nu; ea țintesce de a studia și recunoasce starea întregului corp, dacă în special corpul este sănătos sau bolnav, și în cașul din urmă cât a suferit sau cât va suferi, *precum și ce perspectivă este pentru însănătoșire*.

Tocmai în posibilitatea de a putea judeca starea întregului corp și de a stabili dacă există vătămări grele, sau dacă pote fi însănătoșit cu ostenelă puțină, stă valoarea cea mare a științei expresiunii figurei.

Pentru a putea judeca mai lămurit acesta valoare, dați mai la vale o critică a chipurilor de diagnosare ale celorlalte metode de vindecare.

Alte metode de diagnosare.

Alopatia, metoda de căutare recunoscut de stat, care predomină încă actualmente în general, pune mare preț pe diagnozarea prealabilă. Ea ajunge la aceasta pe baza cunoștințelor anatomice exacte, ce și le însușește prin tăierea corpurilor moarte, pe care le studiază. Alopatul este dator să știe pe nume cea mai mică parte din corp, să cunoască exact poziția fiecărui organ în parte și să priceapă de a judeca organele interne după activitatea lor. El bate, pipăie și ascultă deci corpul, conciliind după aprecierile sale asupra dispozițiunii organelor. Pentru a mări siguranța aprecierilor, s-a construit un șir complet de instrumente artistice și fine, așa că trebuie să admiri ingeniozitatea spiritului omenesc cum și abilitatea sa artistică, care a creat și executat această serie de aparate, desăvârșite din punct de vedere tehnic. În timpul din urmă, pe lângă termometru, microscopul joacă un rol mare. De când se consideră bacilii ca pricina mai tuturor bolilor, se caută și se studiază cu zel aceste mici ființe.

O cercetare medicală exterioară constă așadar dintr-o serie de acțiuni izolate, care nu au decât o legătură exterioară. În realitate, ea se prezintă cam astfel: După ce medicul a întrebat pe bolnav în toate direcțiunile, îl pune să-i arate limba și numără pulsul, îi bate și îi ascultă pieptul și inima spre a constata dispozițiunea acestora; pipăie regiunea ficatului și cea stomacală, cercetează organele genitale, pe cele feminine, când se poate chiar în interior cu oglinda. Măsoară cu termometrul gradul de căldură al sângelui. Apoi mai pune sub microscop sângele, saliva, expectorațiunile, urina sau părți din excremente, în sfârșit poate chiar să taie părți din piele sau mușchi spre a le cerceta. La această cercetare generală se mai adaogă poate, examinarea specială a diferitelor organe, precum a ochilor sau urechilor, acestea însă sunt lăsate mai bine în seama unui specialist. Și care este în cele din urmă hotărârea? Bolnavul află atunci că cutare sau cutare organ este pe deplin sănătos, un altul puțin atins, al treilea poate mai greu suferind. O opinie asupra întregii dispozițiuni, asupra puterii de viață inerente omului se află numai arareori și dacă este emisă, atunci ea nu este rezultatul cercetării, ci al impresiunii generale pe care a făcut-o bolnavul asupra medicului, după cum îl judecă văzându-l, sau în baza indicațiunilor pe care i le dă bolnavul. Îi merge medicului ca și oricărei alte

persoane, care este mult timp în contact cu bolnavii, de ex. ca pașnicilor de bolnavi, care dobândesc succesiv oarecare pătrundere vizuală subiectivă.

Ce valoare are deci examinarea specială? Îi contest valoarea ce i se atribuie.

Mai întâi, nu este sigură. Să se lase cineva să fie examinat de *mai mulți medici*, și va rămâne înmărmurit *cât de diferite vor fi părerile*; aceasta merge atât de departe, încât profesorii celebri stabilesc adesea diagnoze diametral opuse. – Dacă însă materiile străine nu s-au depus asupra unui organ hotărât într-un strat mai mare, atunci cercetarea medicală dă adesea surprinzătorul rezultat, că persoana în chestie este pe deplin sănătoasă, pe când ea însăși se simte bolnavă și slăbită. Aceasta se întâmplă adesea așa numiților bolnavi de nervi, care prin astfel de opinii medicale pot fi aduși la disperare, deoarece ei simt foarte exact, că sunt greu bolnavi. Această nesiguranță în diagnoza medicală este cu desăvârșire naturală, fiindcă școala medicală nu a recunoscut încă felul bolii.

Al doilea, diagnoza medicală nu dă nici o indicațiune pentru o căutare rațională, chiar acolo unde poate fi stabilită cu siguranță deplină. Ea nu poate da o astfel de indicațiune, deoarece alopazia pornește de la principiul, că adesea se pot îmbolnăvi numai părți izolate din corp și după acest principiu dă prescripțiunile sale.

Asupra modului vătămător, chiar și fără rezultat cum operează aceste prescripțiuni, am în mână o mulțime de dovezi. Dau mai la vale numai câteva exemple foarte caracteristice.

1). Un domn A. avea limba foarte tare inflamată. Deoarece putea fi cercetat cu înlesnire, cazul nu prezenta nici o greutate pentru diagnoza medicală. Tratamentul se mărginea în consecință numai asupra limbii, pentru că se caută sediul bolii aci și numai aci. Rezultatul a fost însă foarte rău; sărmanul pacient devenea mereu mai bolnav și limba din ce în ce mai groasă, până ce nu mai putu face cu ea nici o mișcare. Domnul A. fu cercetat în urmă și de mine prin știința expresiunii figurii, și căutarea bazată pe aceasta fu urmată de succesul cel mai deplin.

2). Într-o familie berlineză zăcea la pat de mai multe luni un copil, și medicul, un profesor renumit, nu putu stabili multă vreme boala de care suferea. În sfârșit găsi în urma unei cercetări microscopice, că bacilul de paie, un bacil, care se produce numai în paie, ar fi pricina bolii. Cu toate că s-a arătat în urmă că copilul nu a umblat nici odată cu paie, dar diagnoza era fixată, și medicul privea de datoria sa, să omoare bacilii în corpul copilului. Rezultatul fu cu totul neplăcut, căci copilul devenea din ce în ce mai serios bolnav, și bacilii se înmulțeau mereu. Atunci familia fu făcută atentă asupra metodelui meu de vindecare. Examinai de asemenea copilul și dădui prescripțiunile mele fără a mă interesa de bacil.

Medicul care nu află nimic de tratamentul meu, era foarte mirat, când deodată descoperi sub microscop împușinarea surprinzătoare a bacililor, și opinia, că se întâmplă câte odată, că natura de la sine îndepărtează bacilii.

3). Domnul M., un bărbat spătos și puternic, era deja de zece ani incapabil de a lucra și tot umbla cu gândul de a se sinucide, așa că trebuia să fie totdeauna observat. Fu cercetat de mai mulți medici și era de remarcat, că opiniile tuturor coincideau prin a-l declara pe deplin sănătos, că era numai hipocondric și că trebuia să caute distracție, petrecând într-o stațiune muntoasă.— Sfatul fu urmat, dar nu se ivi nici o schimbare a stării. În sfârșit veni la mine. Prin știința expresiunii figurii stabilii cu ușurință că era foarte încărcat cu materii străine, care se împărțiseră egal asupra întregului corp. Cura ce i-o prescriisesem fu cu toate acestea plină de succes. Domnul M. deveni după câteva luni un bărbat

vesel și plin de viață, căruia i se putea încredința un revolver fără teamă.

Diagnoza medicală nu are, deci, nici o valoare pentru tratament din pricină că pornește de la niște premize cu totul false și ridică prezumția, că ar fi posibil ca diferitele organe să se poată îmbolnăvi deosebit. Prin această eroare s-au ridicat *specialitățile*, care azi sunt privite de către mulți medici, că au ajuns prea departe. Aceasta a adus lucrurile chiar până la punctul, încât dacă un bolnav suferă, de exemplu, în același timp de ochi, de urechi și de nas, urmează să se lase a fi căutat de către trei medici specialiști diferiți. Dacă se mai ivește și vreo boală internă, este nevoit în cele din urmă de a mai aduce și un al patrulea. Este de remarcat că medicii admit, că nu au recunoscut încă felul bolii și tocmai în timpul din urmă s-au încins discuțiunile, în tabăra lor, asupra pricinii oarecăror manifestațiuni de boli cum e holera și altele. Cu toate acestea oricine dă o explicațiune nouă și propune un alt procedeu de vindecare este excomunicat.

Dacă alopatul reușește cu prescripțiunile sale, atunci aceasta se întâmplă, pentru că, cu toată diagnoza sa, a ordonat un tratament general al corpului. În mare parte a cazurilor, succesele sunt bineînțelese numai aparente, *prin aceea că înăbușesc numai diferitele manifestațiuni de boală*. Menționez, de ex., cura cu mercur, care nu vindecă niciodată, ci produce totdeauna stări de boală mai agravate, dar care înăbușește însă orice manifestațiuni de boală ale organelor genitale. Vai de acela care este vindecat cu mercur! Aproape tot atât de grav influențează morfina, iodul, bromul, chinina, antipirina și arsenicul. Indicațiuni mai dezvoltate se găsesc în manualul meu "Noua știință de vindecare", edițiunea românească⁴.

Al treilea, diagnoza nu recunoaște decât înfățișările de boală pronunțate. Primele începuturi ale bolii nu le poate preciza, și nici fazele de dezvoltare viitoare nu le poate judeca. Este însă tocmai cu deosebire important, de a recunoaște fazele bolii din vreme și de a ști dinainte ce mers va lua. Recunoașterea bolii din vreme asigură de la început o perspectivă mult mai mare de vindecare.

Homeopatia a rezultat din alopatie; cei mai mulți reprezentanți ai acesteia se conduc după diagnoza alopatiei. Mai mult încă, homeopații merg cu specializarea chiar mai departe. Există însă în homeopatie o directivă populară, care judecă după simptomele exterioare; aceasta se apropie chiar în oarecare părți de diagnoza noii științe de vindecare, dar nu are nici un sistem lămurit și precis, ci se orientează adesea numai după aceea ce poate spune bolnavul sau rudele sale.

În căutarea bolnavilor, homeopatia reprezintă un progres, deoarece cantitățile mici de medicamente nu paralizează corpul ca cele mari, și-l înviorează chiar. Bineînțelese că există și homeopați, care prescriu cantități de otravă foarte mari.

Magnetopatia nu cunoaște diagnoza. Chipul ei de a trata este uniform și ar trebui în realitate să propage și unitatea bolilor. Magnetopatul voiește să găsească cu tratamentul său chiar sediul bolii, adică poziția corpului care suferă cu deosebire. Dar, pentru că influența magnetică nu se ivește nicidecum la unele persoane, sau la altele în mod neînsemnat, din această cauză diagnoza este tot așa de nesigură ca și tratamentul, care, în unele cazuri, atinge fără îndoială rezultate foarte bune. Aceasta se explică prin întregul chip al influenței magnetice. Ea e posibilă numai acolo unde există o diferență între acela care caută și cel căutat. Comparațiunea între aerul de cameră și aerul liber, la deosebiri de temperatură, dă o înfățișare clară despre efectul magnetopatiei.

Să luăm, în sfârșit, *metodul de vindecare natural*, în forma cum se practică

⁴ Există și în format .pdf, noiembrie 2004

de obicei. El nu are o diagnoză deosebită. Medicul naturalist își va însuși succesiv un mod oarecare de a privi, cu care se va deprinde de a judeca pe bolnavi în general; dar aceasta nu este decât un sentiment subiectiv nedeterminat, fără bază lămurită. Naturalistul, în cea mai mare parte a cazurilor, caută cu preferință pe bolnav, după ce a fost cercetat medical și deci poate să indice singur cam de ce suferă. Dacă este medic experimentat, atunci examinează după chipul alopaților. Alții afirmă cu emfază, că metoda naturală de vindecare nu are trebuință de diagnoză, căci el tratează întregul corp, și numai atunci organele izolate, când natura cere imperios aceasta. Au dreptate, atâta timp cât se conduc de diagnoza medicală, dar sunt în eroare, când e vorba de o diagnoza care trebuie să considere întregul corp, să știe a judeca starea generală, cum și de a da lămurire exactă asupra pricinii stării de boală. Fiecare naturalist a făcut deja adesea experiența că prescripțiunile sale fac efect repede și sigur în unele cazuri, în altele însă, sau nicidecum, sau foarte încet.

N-ar mai avea să se mire dacă, cu ajutorul științei expresiunii figurii, ar pricepe să judece întregul corp.

Să vorbim așadar de acum despre știința expresiunii figurii însăși.

Știința expresiunii figurii.

Este o greșeală de a voi să, recunoaștem fondul unei chestiuni numai după nume. Denumirea "Știința expresiunii figurii" a fost luată numai ca un indiciu special al noului metod de cercetare. Aceasta se întâmplă în general la denumirile compuse, și dacă aș fi ales un nume latinesc sau grecesc, n-ar fi fost izbitor pentru nimeni.

Știința expresiunii figurii ia în considerațiune pe omul întreg. Deoarece figura poate fi observată mai cu ușurință, și pe aceasta se oglindesc nu numai toate mișcările sufletești dar și aproape toate mișcările interne corporale, de aceea ea va observa figura înainte de toate. De aci și denumirea.

După cum am accentuat deja, nu există nici o boală care să atingă numai părți izolate din corp (cu excepțiune rănilor), la orice îmbolnăvire suferă tot corpul.

Întregul corp își schimbă forma cum și culoarea, totuși această schimbare se prezintă destul de deslușit numai în părți izolate, spre a putea fi bine observată. De asemenea, se schimbă și ținuta corpului, aceasta este însă izbitoră numai atunci, când schimbările formelor devin însemnate. Un corp încărcat lucrează chiar altfel decât unul sănătos, așa că se poate recunoaște starea sănătății și după activitatea sa. Toate aceste momente sunt luate în seamă de către știința expresiunii figurii, ea observă așadar forma ca și ținuta corpului, culoarea ca și mișcarea lui. Pentru a cunoaște însă toate schimbările trebuie să observăm mai întâi pe omul sănătos.

Omul sănătos.

Nu este o temă ușoară de a descrie pe omul sănătos, deoarece oamenii deplin sănătoși de-abia se mai întâlnesc astăzi. La animalele care trăiesc în libertate, sănătatea este regula și boala este excepțiunea, de aceea forma lor normală e ușor de recunoscut; la omul civilizat însă, este dimpotrivă. De-abia încetul cu încetul mi-a reușit să schițez înfățișarea unui corp omenesc normal. M-am orientat adică, mai întâi, judecând după activitatea corpului asupra stării sale de sănătate, căci un om sănătos trebuie să îndeplinească și îndeplinește în realitate toate funcțiunile sale fără osteneală, fără dureri și fără mijloace artificiale de întreținere. E vorba în prima linie de funcțiunile care servesc pentru întreținerea vieții, ca alimentațiunea și darea afară a sedimentelor. Omul sănătos trebuie să capete foame regulată, care poate fi stâmpărată, spre deplină mulțumire, prin luarea de bucate potrivite cu natura. Simțământul îndeplinerii se ivește la timp, înainte de a se anunța vreo altă senzație neplăcută și organul mistuitor funcționează așa de liniștit de la sine, încât nu produce nici un fel de senzație. Orice incomoditate după masă, pofta de mâncăruri picante și de băuturi sunt contra naturii și formează deci un semn de boală. În caz de sete, trebuie să

fie cerință numai pentru apă.

Urina, produsul ce se dă afară al rinichilor, nu trebuie să cauzeze durere când părăsește corpul, nici să aibă o căldură izbitoare. Ea trebuie să aibă culoarea galbenă ca chihlimbarul, nu trebuie însă niciodată să fie incoloră, sângheroasă, neagră, cenușie sau flocoasă; de asemenea, să nu lase depozit grisos sau nisipos. Mirosul acesteia nu trebuie să fie nici dulce nici acrișor.

Excrementele la omul sănătos sunt în formă de cârnați și solide, dar nu tari; ele trebuie să părăsească corpul fără a-l murdări. Înfățișarea lor trebuie să fie de regulă cafenie, niciodată însă verde, cenușie sau albă. De asemenea, ele nu trebuie să fie lichide sau sângheroase sau, poate, amestecate cu viermi. Urdinarea este totdeauna un semn de boală, de asemenea și excrementele în formă de bulgăr, tare, de culoare neagră.

Pielea omului sănătos nu trebuie să răspândească vapori neplăcuți, de exemplu, ca aceia ai animalelor carnivore. Cel mai neplăcut miros pentru om este acela al carnivorelor. Pielea trebuie să fie puțin umedă, dar nu udă, ea trebuie să se simtă caldă peste tot și să prezinte o suprafață frumoasă, netedă și elastică. Părțile părăoase trebuiesc să fie ornate cu păr mult și frumos; cheliile sunt semn de îmbolnăvirea corpului.

Plămânul lucrează, în corp sănătos, fără nici o osteneală. Aerul trebuie inspirat prin nas, sentinela naturală a plămânilor. Deschiderea gurii, la umblat sau la dormit, este semn de boală.

La orice funcțiune, corpul sănătos indică la timp, prin simțământul ostenelii, când este îndeștulat. Simțământul ostenelii nu produce dureri, din contră este chiar plăcut, el ne predispune la odihnă și în urmă la somn. **Somnul** omului sănătos este dulce, liniștit și neîntrerupt. La deșteptare, lasă veselie deplină, vioiciune, mulțumire, dar nicidecum oboseală și indispozițiune.

Omul sănătos, când este atins de vreo durere sufletească, învinge ușor. Natura nu i-a dat zadarnic lacrimile, ele servesc într-adevăr spre a potoli durerile.

Toate aceste semne pot fi observate cu puțină osteneală prin simțuri și mai adesea cu ochii, aparate ingenioase nu sunt nicidecum trebuincioase pentru aceasta.

Toate aceste observațiuni au fost făcute asupra persoanelor viețuitoare și pot fi zilnic repetate. Asupra corpurilor moarte încetează orice observațiune folositoare.

Acela la care toate indicațiunile precedente formează dovada unei sănătăți depline, trebuie să prezinte și forme corporale exacte, corpul său trebuie să fie liber de materii străine.

Mi-a reușit arareori până acuma, ca să găsesc un om pe deplin sănătos, dar aproape sănătos am văzut deja adesea, asupra acestora am studiat, așadar, înfățișarea normală.

Este caracteristic, cum înfățișarea unui om sănătos corespunde în general cu concepțiunile noastre asupra frumuseții. Anticii sculptori greci au creat într-adevăr figuri frumoase, și sculptorii actuali le iau încă pe acestea ca model, iar nu pe așa numiții burtoși, bine nutriți, care de altfel sunt priviți, în prezent, foarte adesea, ca model de oameni.

Există semne foarte precise după care se poate recunoaște o statură normală, acestea sunt indicate la figurile următoare: 1, 3, 4, 6 și 14.

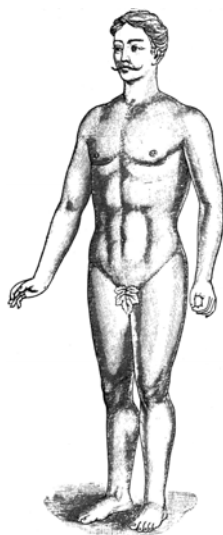

Figura 1. Înfațișare normală

Figura 3. Înfațișare normală

Figura 4. Înfațișare normală

Figura 6. Înfațișare normală

Figura 14. Înfațișare normală

Înfățișarea normală.

I. Forma. Înfățișarea normală arată o simetrie frumoasă a întregului corp, o comparațiune, între figura 1 și 2, ne va instrui de la întâia privire, căci prima reprezintă un om frumos, cea de-a doua însă, reprezintă pe unul care nu e frumos deloc.

Corpul umflat din figura 2 e așezat pe picioare prea scurte, deoarece trunchiul a devenit prea lung; din aceeași pricină și gâtul dispăre aproape cu totul.

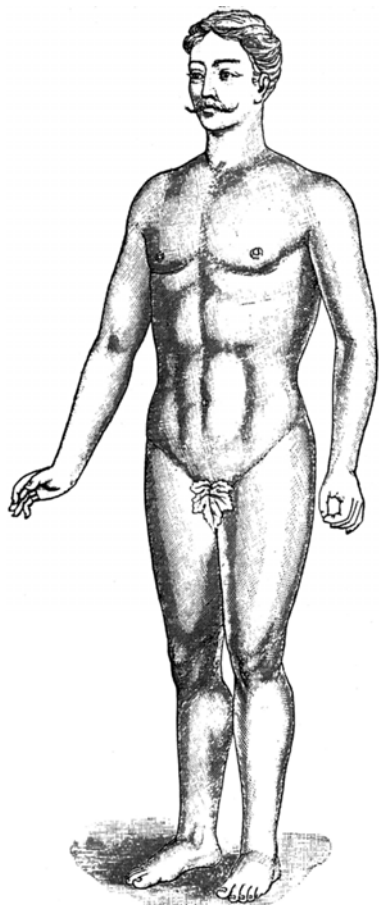

Figura 1. Înfățișare normală

Figura 2. Corp încărcat peste tot

Înfățișarea normală are un cap mare potrivit, gâtul este cu desăvârșire rotund, nici prea scurt sau prea lung, nu prezintă nici un fel de ridicături și are aproape aceeași grosime ca pulpa. Pieptul este rotunjit în față, pântecul însă nu este ieșit în afară și întregul trunchi nu e prelungit în jos. Picioarele sunt puternic făcute și neîndoite nici înăuntru, nici în afară.

În detaliu, mai dau încă următoarele semne ale formelor unui om sănătos și normal.

Fruntea trebuie să fie fără cute, netedă, și fără ridicături de grăsime, ochiul limpede și curat, fără vine.

Nasul este la mijlocul obrazului, drept și nu gros peste măsură, dar nici prea subțire, ci împlinit normal.

Gura rămâne închisă la umblat și la dormit, buzele formează o închizătură frumoasă, ele nu trebuie să fie îngroșate.

Obrazul arată forme ovale, iar nu o înfățișare colțuroasă și se mărginește exact după ureche; tocmai această mărginire exactă dă figurii

omenești o înfățișare frumoasă. Cei mai mulți dintre cei care văd instinctiv frumusețea unei astfel de figuri, nu pot să dea însă o explicație precisă în ce constă această frumusețe.

Bărbia trebuie să fie rotunjită și să nu iasă colțuroasă în afară. Partea de dinapoi a capului se deosebește în mod pronunțat de gât (vezi figura 5 și 6).

Figura 5. Încărcare anterioară

Figura 6. Înfațișare normală

II. Culoarea. Culoarea feței nu trebuie să fie nici palidă nici izbitor de roșie, sau poate gălbănicioasă, de asemenea, nu trebuie nici să lucească. Culoarea naturală a europeanului este roză deschis, ea este vie până la etatea cea mai adâncă.

III. Mișcarea. Pentru judecarea corpului, mișcarea sa este importantă. Îndată ce mișcarea naturală este oprită, nici corpul nu e normal, materii străine sunt depozitate atunci întrânsul și împiedecă mișcarea. De însemnătate pentru știința expresiunii figurii sunt mai cu seamă mișcările capului. Acesta trebuie să se poată întoarce liber, la stânga sau la dreapta, nu trebuie să producă tensiuni la gât când e îndreptat în sus și nici la ceafă când e aplecat în jos.

Așadar, după formă, culoare și mișcări judecăm starea corpului.

Încărcarea corpului.

Pe dată ce forma corpului, sau culoarea, nu sunt naturale, sau mișcarea este împiedecată, ne aflăm în fața unui corp încărcat cu materii străine. Această încărcare trebuie să fie materială, căci numai materii pot schimba forma. Se naște așadar întrebarea cum au ajuns în interiorul omului aceste materii, care nu aparțin corpului, și deci, trebuie privite ca materii străine⁵. Ele s-au putut introduce în mod absolut numai pe calea naturală, pe care materiile se introduc în interiorul corpului.

Noi introducem însă, materii prin stomac, prin plămâni și prin piele. Prin plămâni și prin piele inspirăm aer, prin gură se introduc în corp alimentele solide și fluide, care sunt conduse la stomac. Atât timp cât urmăm pentru aceasta calea naturală, nu pot pătrunde materii străine în corp, și chiar dacă se întâmplă că se introduc în mod excepțional, ele sunt depărtate imediat, căci natura a prevăzut întocmiri pentru îndepărtarea materiilor rele întâmplătoare.

Intestinele, rinichii, pielea și plămânii, în corpul sănătos, lucrează cu stăruință, de a îndepărta din corp, totul ceea ce nu poate fi, sau nu-i mai poate fi de folos. Dacă însă se introduc în corp prea multe materii străine, atunci organele nu le mai pot răzbi și ele rămân parțial în corp.

Cei mai mulți oameni primesc chiar de la naștere materii străine în corp, și adesea în cantitate atât de mare, că sunt bolnavi chiar de mici, așa încât un număr procentual de copii, destul de însemnat, moare la etăți mici.

Prima nutrițiune a omului are o influență esențială. Dacă ea este conformă cu natura, atunci corpul se dezvoltă în mod natural. Singura nutrițiune naturală este laptele mamei. Deoarece însă această nutrițiune nu poate fi servită multor copii, fiindcă corpul încărcat al mamei nu o mai poate produce, trebuie găsite mijloace de compensațiune, care însă nu pot egala pe deplin laptele mamei. Pentru primele luni, cea mai bună compensațiune este laptele nefiert de la capre sau vaci sănătoase⁶. Despre efectele vătămătoare pe care le produce cu deosebire laptele fiert în aparatul Soxhlet, dau o dovadă convingătoare în figurile 49—51, reproduse după natură.

Figura 49. Încărcare generală

Figurile 50 și 51. Încărcare generală

Materiile nutritive contra naturii nu se mistuiesc pe deplin și, pe dată ce ele se introduc regulat zilnic, se întâmplă cazul mai înainte menționat: corpul nu mai

⁵ amănunte în această privință se găsesc în manualul meu: Louis Kuhne, *Noua știință de vindecare*. Edițiunea în limba română (și în format .pdf)

⁶ Pentru amănunte, vezi broșura mea: Louis Kuhne, *Creșterea copiilor*, editura Louis Kuhne, Leipzig, Flossplatz 24. Prețul unui exemplar: M.= 0,80.

poate îndepărta resturile cu totul. Pe lângă aceasta, se mai poate ivi situația că materiile nutritive real absorbite să-i fie neîndestulătoare.

Materiile străine se depozitează mai întâi pe lângă orificiile pentru dare afară, și din când în când corpul le depărtează, de câteva ori prin mici catastrofe, ca diaree, nădușeli, urinare dureroasă, după cum, mai târziu, se va descărca, adesea, de cantități mai mari, pe aceleași căi. Totuși, însă, mai rămân resturi, sau se fac depozite noi. Pe locurile unde se fac depozitele se produce căldură mai mare, care provoacă tocmai diareea, aceasta, însă, mai provoacă și transformarea materiilor străine înseși. Se produce fermentațiunea pe lângă care se dezvoltă gazuri, acestea sunt duse prin corp și, în parte, date afară prin piele, în parte însă se depun în formă solidă. Aceste depozite constituie încărcarea corpului. Ele pot urma diferite drumuri, care condiționează diversitatea încărcării.

Dacă stomacul și mațele sunt odată slăbite și pătrunse de materii străine, atunci nici bucatele naturale nu pot fi pe deplin operate. Materii insuficient mistuite devin de asemeni materii străine. Dacă s-a făcut odată începutul cu depozitarea materiilor străine, atunci merge repede înainte și se întâmplă, de obicei foarte adesea, erupțiuni ca cele indicate. Așa se explică și dese boli de copii, cari nu au alt scop decât de a depărta din corp o mulțime de materii străine.

Prin plămâni și prin piele pătrund de asemenea materii străine în corp, dar acestea se depărtează din nou, de cele mai multe ori direct; totuși, însă, ele pot deveni materii încărcătoare pentru corp. Dacă mistuirea se face încă bine, atunci corpul mai posedă puterea suficientă, de a depărta materiile străine pătrunse prin plămâni, în caz contrariu însă, nu. Cine trăiește așadar în aer nesănătos, acela aduce corpului materii străine tot atât de bine, ca și acela care se hrănește cu alimente contra naturii.

Câteodată corpul își formează canaluri artificiale de scurgere. Ele se prezintă sub formă de răni deschise ca: trânji, fistule, nădușeală de picioare, etc. În același timp, restul corpului poate fi adesea în aparență sănătos, deoarece nu simte încărcarea. În tot cazul, aceste canaluri de scurgere se formează de-abia când corpul este deja simțitor încărcat. Acestea sunt chiar adevărate operații (chirurgicale) proprii, pe care corpul și le face sieși, și pentru aceasta se cere deja o impulsivitate mare.

Dacă aceste canaluri de scurgere se astupă deodată, atunci materiile care s-ar fi scurs prin ele, se depun în altă parte a corpului. În acel loc, după un scurt timp, se prezintă o schimbare izbitoare, o aprindere sau o umflătură, poate chiar un puroi.

Aci voi povesti câteva întâmplări reale.

Un domn suferea de vreo zece ani de trânji vâscoși, cari îl deranjau deja foarte mult și de care voia să se scape din această pricină, mai cu seamă că în timpul din urmă se scurgeau. El întrebuință, contra acestora, o serie de leacuri prescrise de medicul său curent, care însă nu folosiră nici unul. În sfârșit, un profesor prescrie dermatol, cu care înlătură aproape imediat trânjiile, așa că părea că bolnavul e vindecat. Dar, chiar după câteva zile, acesta simți în gât o umflătură izbitoare și bănuia el însuși că această aparițiune putea să fie în legătură cu depărtarea trânjiilor. Umflătura deveni după câteva luni atât de considerabilă, încât era pericol de sufocare și viața pacientului dădea de temut. Fenomenul ce se petrecea aci, era cu totul natural. Materiile străine au găsit închisă ieșirea prin mațe, după înlăturarea trânjiilor, și au ales deci gâtul ca loc principal pentru depozitare. Dacă s-ar fi îndreptat prin spate în sus spre creier, atunci fără îndoială consecința ar fi fost deranjarea minții.

Domnul urmă atunci sfatul câtorva prieteni și făcu o baie cu fricțiuni, căci

pericolul sufocațiunii îl nevoia să primească orice sfat.

Prima baie chiar îi produse deja o ușurare exterioară. Aceasta se explică prin faptul, că materiile abia se adunaseră și nu se întăriseră încă destul, căci altfel nu ar fi mers atât de repede.

O femeie cam de vreo 30 de ani suferea de mai mult timp de diaree, acesta fiind un ajutor propriu al corpului ei foarte încărcat cu materii străine. Ea consultă un doctor, care, prin medicamente, făcu să dispară diareea, așa încât după aceasta urmă chiar o constipațiune îndârjită. Materiile străine porniră atunci în sus, și, într-un interval abia de trei săptămâni, se formă la gât o umflătură ca cea indicată de fig. 12. Femeia pricepu îndată că această manifestațiune fusese provocată de către prescripțiunile medicale, și se convinse deodată despre valoarea medicamentelor.

Figura 12. Încărcare anterioară și laterală

Dacă umflătura de la gât s-ar fi produs mai cu încetul și nu s-ar fi prezentat așa de imediat după înăbușirea diareei, femeia ar fi fost, desigur, convinsă despre excelentul efect al medicamentului. Din nenorocire cei mai mulți însă, nu presimt ce rău poate pregăti și pregătește adesea în realitate otrăvirea cu medicamente.

Și după înlăturarea nădușelii picioarelor, se formează adesea umflături la gât, câteodată chiar încărcări ale corpului, și prin acestea cel mai înalt grad de nervozitate, ba chiar turburări ale spiritului. Nu arareori materiile pornesc chiar către plămâni și inimă, sau spre alte organe interne, așa că se poate susține, că cea mai mare parte a bolilor organelor interne, adică chiar și oftica plămânilor, se produc de-abia după înăbușirea unor astfel de manifestațiuni exterioare.

De aceste manifestațiuni exterioare ține și tusea, care prin darea afară a flegmei izgonește din corp o mulțime de materii străine. Dacă tusea e înăbușită prin diferite mijloace, sau prin căldură prea mare, ori prin ferirea de aer curat, prin aceasta nu se atinge decât o schimbare în rău a stării corpului, adică a plămânilor.

Materii străine pot pătrunde și de-a dreptul în sânge, și atunci cauzează vătămări cu mult mai mari, decât dacă se introduc în corp pe căile naturale. Un exemplu drastic despre aceasta este mușcătura de șarpe. Otrava șarpelui, după cum este cunoscut, influențează foarte repede când pătrunde direct în sânge, căci provoacă acolo imediat un fel de fermentațiune și, cu aceasta, friguri

aprinse.

Dacă aceeași otravă s-ar introduce în cantități egale prin stomac, atunci nu provoacă o vătămare demnă de remarcat, căci în stomac devine nevătămătoare, și, în parte, este dată afară prin mațe. Tot astfel, se petrece și cu mușcăturile câinilor turbați.

Nu însă toate materiile introduse în sânge influențează așa de repede și de îngrijorător, vătămare însă aduc totuși. Dacă în cazuri de accidente se introduc materii în sânge prin răni, atunci este un caz întristător, pe care căutăm să-l preîntâmpinăm după putință. Consider însă ca îndrăzneț de a introduce intenționat materii în sânge. *Altoirea modernă este o rătăcire îngrijorătoare cum istoria are puține de indicat*, secolul nostru, al luminii, și-a așezat cu aceasta un monument destul de rău. Este și timpul înaintat ca altoirea să înceteze, pentru ca omenirea să nu devie din ce în ce mai bolnavă și mai slăbită. Un corp oarecum puternic respinge în orice caz, parțial, otrava, adesea chiar pe locul inoculațiunii. Se formează o umflătură și un puroi, parte însă totuși rămâne întrînsul. Corpuri mai puțin puternice, de-abia pot acționa o respingere. La acestea otrava rămâne în cea mai mare parte în interior și tocmai acestea se altoiesc apoi încă o dată, ba chiar de două ori, pentru că înainte se făcuse „fără succes”. Consecințele, din nenorocire, sunt tocmai în asemenea cazuri mai dese și mai rele: pe lângă materiile străine deja existente se introduc altele noi, în mod direct.

Ce fel de schimbări produc materiile străine în corp?

După cum am mai pomenit, materiile străine caută loc pentru a se depune. Depunerea începe în pânțece în apropierea organelor pentru darea afară; pe dată însă ce s-au depus numai urme, încep deja să se îndrepteze spre părțile mai îndepărtate, către cap și către membre. Dacă nu există pricini deosebite, strămutarea aceasta se produce încet. Materiile caută să ajungă la extremitățile corpului și trebuie să treacă printr-un fel de strâmtoare, adică prin gât, unde depozitarea lor se observă mai bine, ele se prezintă mai întâi ca îngroșări, ca umflături, sau chiar ca noduri. Mai târziu, organele dispar printre acestea și se formează adevărate întărituri. Cine nu e deprins, se poate înșela atunci adesea și să creadă că nu există încărcare. Se găsesc însă totuși fășii izolate, tari, care fac ca gâtul să se prezinte nu tocmai neted, și înainte de toate, mișcarea capului nu e normală. Chiar culoarea este în cazul acesta nenaturală și de obicei cenușie sau brună, sau izbitor de roșie. De cele mai multe ori, numai examinarea formei ne poate lămuri aproape exact asupra felului de încărcare, adesea însă trebuie luate în considerațiune toate semnele spre a dobândi o idee clară.

Umflăturile se formează de altfel la gât și la cap, aproape în același mod ca și la pânțece, după cum se ivesc *aici*, tot așa e și *acolo*. Câteodată ele descresc jos și cresc sus, pe cât timp la cura derivativă sus dau înapoi și jos cresc.

Drumul de la pânțece spre cap nu este totdeauna același. Probabil și acesta depinde de tăria organelor prin care trebuie să treacă, în parte și de pozițiunea în timpul nopții. Materiile străine se urcă mai lesne în sus prin față sau printr-o latură și în sfârșit chiar prin spate. După acest mers distingem așa dar:

- 1). Încărcare (în față) anterioară,
- 2). Încărcare laterală
- 3). Încărcarea dorsală (la spate).

Încărcarea laterală poate fi, bine înțeles, de partea dreaptă sau de partea stângă.

De regulă, un fel de încărcare nu se prezintă singur, ci mai totdeauna amestecat; observăm, de exemplu, încărcare anterioară și laterală sau laterală și dorsală, câteodată chiar încărcare generală.

Pentru a obține o înțelegere clară, vom considera, mai întâi, fiecare fel de încărcare în parte.

A. Încărcarea anterioară.

Încărcarea anterioară se prezintă la părțile din față, sau exclusiv, sau aproape exclusiv. Ea este reprezentată în figura 5, etc. și recomand cititorului de a-și întipări întotdeauna exact fiecare indiciu, cum și de a-și crea o idee lămurită prin comparațiune cu figura normală, pe care o pun totdeauna alături pentru acest scop.

Figura 5. Încărcare anterioară

La încărcarea anterioară, gâtul este de obicei ceva îngroșat (Fig. 7), fața este mărită și grosolană. Câteodată numai gura e ieșită în afară (Fig. 7), și atunci materiile străine s-au oprit aci. Un semn foarte caracteristic este delimitarea feții, care la încărcarea anterioară se află de cele mai multe ori după linia normală. (Fig. 7, 8). La încărcarea anterioară înaintată, fața se umflă și pe frunte se formează o ridicătură de grăsime. Această ridicătură însă se poate prezenta și la încărcarea dorsală, din care cauză nu poate servi singură ca un indiciu exact; ea ne indică numai, că încărcarea a pătruns până la creier.

În unele cazuri, se formează noduri la gât (Fig. 10 și 37). Atunci încărcarea este de o natură mai dificilă și se poate întâmpla ca, prin întărirea materiilor străine și prin disparițiunea mușchilor, linia de delimitare a feței să devie iarăși normală. Nodurile de la gât cum și culoarea nenaturală ne indică atunci foarte

lămurit, că, cu toate acestea, ni se prezintă o încărcare puternică.

Figura 7. Încărcare anterioară

Figura 8. Încărcare anterioară și laterală.

Figura 10. Încărcare anterioară și laterală

Figura 37. anterioară și laterală (copil scrufulos)

Culoarea feței la încărcarea anterioară este sau palidă sau prea roșie, iar părțile care sunt mai mult încărcate sunt prea tari și au un luciu izbitor.

De o importanță deosebită este însă mișcarea capului. La încărcarea anterioară, capul nu se poate îndrepta cu libertate în sus. Îndată ce capul este mișcat înapoi, se ivește la gât, în față, o încordare foarte lămurit pronunțată (Fig. 37). Adesea se ivesc și noduri mai mici sau mai mari, care, de altfel, nu sunt destul de pronunțate.

Depozitarea se poate face pe toate părțile feței, sau numai în unele părți mai mult, câteodată chiar într-o singură parte, așa că o jumătate de față devine mai groasă sau mai lungă de cât cealaltă (Fig. 8).

Consecințele se pun în evidență după felul încărcării.

Deoarece la încărcarea anterioară, corpul este încărcat în toate părțile din

față până la picioare, toate aceste diferite părți trebuie să sufere din această pricină. Aproape toate bolile pot lua naștere în acest caz, precum pojar, scarlatină, anghina difterică, pneumonie. Acestea se ivesc atunci mai mult în părțile anterioare ale trupului, ceea ce se dovedește lămurit, de exemplu, prin pecingine la bolile de copii.

Dar, și așa numitele boli cronice se ivesc în cantitate mare ca o consecință a încărcării anterioare. În prima linie sunt bolile de gât, iar în a doua - bolile feței. Roșeața feței ca și pecinginele ei sunt deja socotite ca boli, atât de către profani, cât și de către medicii. La început, aparițiunea are adesea loc numai la bărbie. Dinții se strică, și aceasta se întâmplă la încărcarea anterioară, mai cu seamă la cei de jos. Domnul, reprezentat în fig. 7, a pierdut dinții de jos cu siguranță foarte de timpuriu, și tot așa cel din fig. 5. Apoi, se mai pot ivi boli de nervi și de ochi. Dacă încărcarea se întinde până la părțile cele mai superioare ale capului, atunci capul se descoperă și părul cade la părțile anterioare.

La încărcarea anterioară absolută nu se ivesc, niciodată, boli de minte.

Organele delicate sunt adesea ferite, cu toate că există încărcare anterioară, deoarece materiile se depun mai mult la obraz și la frunte. Atunci ele provocă la aceste părți diferite neplăceri, mai cu seamă dureri de cap, aprinderi, sau chiar roșeață de obraz. La schimbări de temperatură mai cu seamă se ivesc dureri.

După cum am spus deja la partea generală, încărcările pot înainta foarte încet, așa că se poate face observațiunea că există persoane, care sufere de mai mulți ani de indispozițiile menționate fără de a simți, poate, deranj mare, până ce deodată sunt atinse alte părți care mai înainte fuseseră numai puțin încărcate.

Toate aceste consecințe se pot înlătura dacă îndepărtăm cauza; numai prin darea afară a materiilor străine dispar și manifestațiunile bolii. Pentru amănunte în această privință vezi capitolul respectiv.

Remarc numai aici, că încărcarea anterioară se poate înlătura cu ușurință și că toate consecințele ce derivă din aceasta nu sunt, în general, de natură periculoasă. Bolile de copii sau alte friguri, cari sunt provocate de către încărcarea anterioară, sunt întotdeauna așa numite cazuri ușoare.

Încărcarea anterioară este adesea înlăturată în câteva săptămâni, prin băile derivative și mulți întreabă mirați, cu drept cuvânt, pentru ce tocmai la această încărcare se obțin rezultate așa de rezezi, prin cura mea, pe când la altele merge destul de încet.

Astfel, un domn care suferi în timp de 18 ani de pecingine la barbă, provocată prin încărcarea anterioară, fu vindecat aproape pe deplin în câteva săptămâni.

Bine înțeles că, organe distruse cu desăvârșire nu pot fi create din nou; așa, de exemplu, dacă dinții au căzut, atunci ei nu mai pot fi înlocuiți. Părul însă, a crescut adesea din nou după ce căzuse de mai mulți ani.

B. Încărcarea laterală.

Încărcarea laterală prezintă, în partea respectivă, o îngroșare pronunțată a gâtului. Adesea sunt chiar toate părțile corpului pe partea aceea mai late, așa încât tot corpul apare nesimetric. Aceasta este indicat foarte lămurit în Fig. 7, la care partea stângă întreagă este cu mult mai lată decât cea dreaptă; tot astfel, în fig. 16, la care partea dreaptă întreagă a feței apare mai lungă și mai lată ca cea stângă. La picioare se prezintă aceasta și mai lămurit; atunci capul nu mai stă la

mijlocul corpului. La partea încărcată, nici piciorul nu se deosebește de trunchi în mod pronunțat, și se observă acolo un depozit izbitor. Capul însuși se dă succesiv într-o parte, iar gâtul și capul prezintă adesea noduri formate (Fig. 18). Încărcarea laterală se observă lămurit la mișcarea capului, căci la partea încărcată se prezintă întotdeauna o încordare. De obicei, se observă adevărate încordări care arată foarte lămurit direcțiunea, pe care a luat-o încărcarea și către care va urma să înainteze.

Figura 16. Încărcare laterală (în partea dreaptă).

Figura 18. Încărcare laterală și anterioară înaintată.

Consecințele încărcării laterale sunt în general mai serioase decât ale celei anterioare, și ele sunt și mai greu de înlăturat. Cu încetul, se prezintă dureri de dinți în partea respectivă, căci dinții se distrug. Dacă se prezintă deodată încărcare laterală și anterioară, atunci se produce de cele mai multe ori surzenie. Atunci se observă foarte lămurit o umflătură, care se îndreptează spre ureche.

De asemenea, se prezintă și boli de ochi și atunci amenință albeața, atât cea albă, cât și cea neagră, bine înțeles, mai întâi la partea încărcată.

Dacă întreaga jumătate de cap este încărcată, atunci se produce durerea de cap laterală, migrena. Aceasta poate dura câte odată ani mulți fără ca în aparență să se prezinte vreo înrăutățire, până ce încărcarea devine în partea aceea atât de mare, încât materiile trebuie să se dirijeze către alt loc.

Astfel, o damă suferi timp de 15 ani de migrenă, bineînțeles fără de a putea găsi ajutor de la școala medicală. Doctorul ei de casă îi dăduse numai asigurarea consolatoare că, cu timpul, se va face mai bine. În realitate, migrena dispăru după o durată de 15 ani; se prezentă însă, aproape în același timp, orbirea. Fără îndoială că nimeni nu bănuia, că aceste două manifestațiuni erau în legătură cu aceeași cauză, ci toți se plâneau de nenorocirea, că se prezentase o nouă suferință, după ce dispăruse, în sfârșit, cea veche. Lucrurile s-au petrecut însă foarte natural, materiile porniseră înspre ochi. Era de remarcat, cu câtă îndârjire se opusesse corpul atâția ani contra răului.

Încărcarea laterală stângă înăbușește de obicei activitatea pielii, așa că aceasta este mai grea încă decât cea dreaptă.

La cea din urmă, corpul produce multă nădușeală, și prin aceasta ține pe loc înaintarea încărcării. Nădușeala de picioare este anume obișnuită la această încărcare.

La încărcarea laterală dreaptă, frigurile interne sunt, deci, de regulă, mai slabe decât la cea stângă. Dacă nădușeala încetează din vreo pricină oarecare la încărcarea laterală dreaptă, atunci starea este imediat mai serioasă.

C. Încărcarea dorsală.

Încărcarea dorsală este cea mai grea, printre felurile de încărcare. Ea înaintează în sus prin spate, și produce aci diferitele sale schimbări. Câte odată nu pătrunde până la cap, ci se opresc la spinare, apoi produce o mărire a acesteia care natural variază în diferitele grade, de la spinarea rotundă până la cocoșa formată. Totuși însă se poate numi aproape un noroc când materiile nu înaintează până la cap, căci aci provoacă schimbări forte rele. Dacă în realitate ele apucă drumul spre cap, atunci delimitarea între gât și ceafă dispăre și locul dintre acestea se umple succesiv pe deplin. (Fig. 20, 24 și 25). Capul devine sus mai lat și fruntea dobândește în cele din urmă grăsime.

Figura 20.
Încărcare dorsală

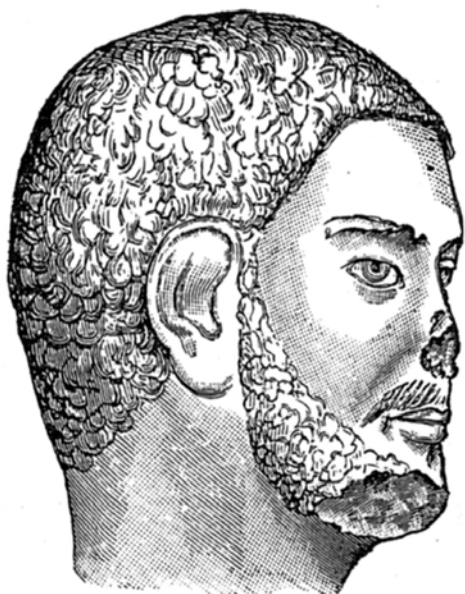

Figura 24.
Încărcare dorsală (bust persan)

Figura 25.
Încărcare dorsală și laterală, Bust roman vechi

Fața de asemenea poate fi atinsă dar atunci îngroșarea pășește de sus în jos.

Încărcarea dorsală are aproape întotdeauna ca consecință trânji și de oarece la acesta, de regulă, sunt atinse și șoldurile, se produce adesea un mers nesigur.

Dacă la încărcarea dorsală se ivesc bale acute, atunci acestea sunt întotdeauna de o natură serioasă și conduc în multe cazuri la moarte. Scăparea este mai întotdeauna numai atunci posibilă când se procedează în mod foarte energic prin băi derivative și prin producere de nădușeală.

Boli aprinse se ivesc însă în mare parte numai la copii, la adulți cu încărcare dorsală se ivesc însă foarte rar astfel de crize de vindecare.

Ei au însă de suportat tote celelalte boli, care decurg din încărcarea dorsală și acestea sunt tot atât de serioase ca cele aprinse. Pe dată ce capul este aprins se ivesc nervozitatea cu consecințele ei, adică slăbirea memoriei, distragerea, lipsa de energie. Poate să ajungă chiar până la turburarea deplină a spiritului. Încărcarea dorsală dă așadar întotdeauna de temut turburarea spiritului și aci se dovedește tocmai superioritatea științei expresiunii figurei, care recunoaște starea periculoasă ce amenință chiar de la primele începuturi.

La început, persanele încărcate dorsal au spiritul foarte excitat și oarecare neliniște se accentuează; copii sunt precoci, fără ca mai târziu să îndeplinescă speranțele ce se pun în ei; ei sunt de obicei neateuți și distrați. Medicul nu găsește însă nimic bolnăvicios la aceștia. Despre adulți care în cele din urmă simt nervozitatea lor, se spune că își închipuiesc numai boala. Adesea ei sunt iudicați ca model de sănătate din pricina corpului lor umflat și culorii vii a feței.

Încărcarea dorsală produce și deșteptarea timpurie a instinctelor sexuale, ea conduce pe copii, adolescenți, cum și pe fetele tinere la onanie, cauzează însă repede și impotența. Soții care suferă de încărcare dorsală sunt aproape în general sterili. – Dacă numai unul dintre soți suferă de încărcare dorsală sau dacă aceasta nu este prea avansată, atunci reproducția mai este încă cu putință; copiii care se nasc însă sunt slabi și adesea nu au nici de cum putere de viață. Dacă femeia suferă de încărcare dorsală atunci ea înclină spre avorturi sau nașteri înainte de termen și nu poate nici să nutrească copiii.

Dacă încărcarea dorsală, cu manifestațiunile ce decurg din ea, se întinde la un popor, atunci acesta este pe drumul degenerațiunii și merge spre decadentă. Este desigur foarte interesant și important că busturile descoperite ale vechilor Perși (fig. 24) și romani (fig. 25) indică semne de încărcare dorsală puternică, astfel că știința expresiunii figurei dezvăluie astăzi pricinile, care au condus aceste popoare spre decadentă, cu toată cultura lor înaltă.

Personele încărcate dorsal sunt întotdeauna înapoia altora, în relațiunile spirituale; ele nu sunt niciodată proprii pentru diplomație. Persoana reprezentată în figura 6 întrece fără îndoială pe acelea reprezentate în figurile 20 și 21, chiar în cazul dacă ar fi inferioară în ceea ce privește cultura generală.

Figura 6. Înfățișare normală

Figura 20. Încărcare dorsală

Figura 21. Încărcare dorsală

Încărcarea dorsală este mult mai răspândită în clasele mai bune decât în cele sărace, pentru că la cele dintăiu se păcătuiește mai mult în ceea ce privește nutrițiunea. Amănunte referitoare veți la capitolul «Ce să mâncăm».

Oricine care suferă de încărcare dorsală, are îndatorirea serioasă de a cugeta negreșit la înlăturarea acesteia la timp, căci cu cât se învechește mai mult, cu atât poate fi mai greu îndepărtată. Partea rea este că tocmai acest chip de încărcare răpește suferindului succesiv și energia, de care are trebuință pentru îndepărtarea ei. Atât timp cât materiile străine sunt încă moi și mișcătoare mai merge, pe dată ce se întăresc și mobilitatea cedeză atunci îndepărtarea încărcării cauzează foarte multă ostenelă și perseverență; adesea însă nu mai reușește cu toată energia aplicată.

D. încărcarea amestecată.

După cum am spus mai înainte, felurile de încărcare se prezintă arare ori separate sau parțiale, aproape întotdeauna ele se ivesc mai multe deodată, și atunci consecințele fiecărui fel de încărcare se prezintă împreunate, fiecare după cum sunt de avansate. Forte adesea sunt împreunate încărcarea anterioară cu cea laterală (fig. 8, 10, 18, 19), tot așa de des încărcarea laterală cu cea dorsală (fig. 22 și 25), câte odată chiar încărcarea dorsală cu cea anterioară.

Figura 8. Încărcare anterioară și laterală.

Figura 10. Încărcare anterioară și laterală

Figura 18. Încărcare laterală și anterioară înaintată.

Figura 19. Încărcare anterioară și laterală

Figura 22. Încărcare dorsală și laterală

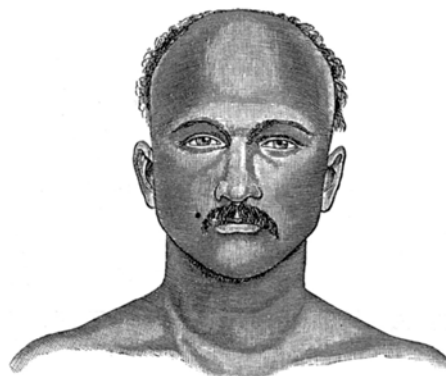
Figura 25. Încărcare dorsală și laterală

Persoanele cu încărcare generală au fără îndoială cel mai mult de suferit, (fig. 26 urm. și 38). Ele sunt predispuse la toate manifestațiunile de boală. Sunt

nervoase, neliniștite, nemulțumite și nu știu ceea ce voiesc. Dacă sunt atinse de o boală acută, ceea ce tocmai la acestea se întâmplă foarte ușor, atunci se găsesc imediat în pericol de a-și pierde viața. De oarece din pricina corpului lor plin și încărcat ele sunt considerate adesea ca foarte sănătoase și pentru că la acestea de cele mai multe ori nu se observă friguri exterioare, de aceea se află de obicei, în general, cu surprindere despre moartea lor subită, cum acest om «sănătos» a putut să moră atât de repede.

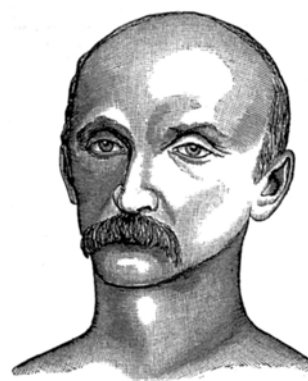
Figurile 26 și 27. Încărcare generală, preponderent în partea stângă

Figurile 28 și 29. Încărcare generală

Figuraile 30 și 31. Încărcare generală

Figuraile 32 și 33. Încărcare generală

Figura 34. Încărcare generală.

Figura 38. Încărcare anterioară și laterală (officos)

Atât timp cât corpul este încă umflat (fig. 28), de regulă mai poate fi ajutat. Merge mai rău însă când corpul se usucă și în același timp începe să dispară. Atunci ajutorul este foarte greu și chiar cura cea mai bună oferă puțină perspectivă de succes. Fără îndoială că depinde întotdeauna și de etatea cum și de puterea de viață a omului, unele corpuri dau încă chiar atunci afară materiile străine; persanele cu mai puțină putere de viață însă, numai excepțional mai sunt în stare să facă acesta.

Îmbolnăvirea organelor interne.

După cum am spus înainte, știința expresiunii figurei nu are nimic în comun cu numele usitate ale bolilor, și deci nu poate fi nici menirea ei de a denumi în deosebi fiecare manifestațiune, ea este însă, totuși în măsură de a stabili în general, care dintre organele interne sunt mai mult atinse. Voi atrage atențiunea mai la vale în chip mai precis asupra semnelor distinctive și a importanței lor.

Din expunerile precedente a rezultat deja, ca la orice încărcare organele digestive sunt împărtășite. Boala a început de la acestea, și de oarece chiar ele sunt pătrunse din ce în ce mai mult de materii bolnăvicioase, de aceea activitatea lor se micșorează din ce în ce mai mult. Câte odată bolnavul nu știe nimic despre acesta, deoarece stările cronice de boală ale organelor interne se pun arare ori în evidență prin dureri. Organele digestive trebuie să lucreze în așa chip, încât nici să nu observăm acesta. Acesta însă nu se întâmplă mai la nici un om, cel mult la astfel de oameni care trăiesc la aer liber. De aceea cei mai mulți oameni sunt deprinși cu deranjamente mici la stomac sau în intestine, și sunt mulțumiți, când

nu simt dureri deosebite în aceste organe.

Dar o mistuire așa de desăvârșită, cum am descris-o, nu are nici o persoană încărcată. Ea este bine înțeleasă mai reu, când materiile străine sunt deja uscate, în acest caz ele produc în organele digestive arsuri regulate; constipațiunea sau și diaree se pot ivi ca consecință. Ambele se produc prin căldură. Constipațiunea se produce îndată ce membranele mucoase se usucă și se întăresc cum se cade. Diareea însă se produce când intestinele mai pot depărta resturile, însă le eliminază deja înainte de a fi luat forma lor exactă. În ambele cazuri însă materiile nutritive nu sunt corect consumate, și corpul este îngrijit numai de nevoie cu materii nutritive, în același timp însă din nou și cu materii străine. În urma acestora se produce anemie și oftica întregului corp. Această oftică se manifestează prin debilitate crescândă, printr'o slăbiciune din ce în ce mai mare față de orice nutrițiune chiar și de așa numita nutrițiune puternică. Acesta este o dovadă lămurită, că depinde mai mult de activitatea organelor digestive și mai puțin de alegerea nutrițiunii. Boalele mistuirii se pot deduce așa dar fără alte explicațiuni din orice fel de încărcare. Trebuie însă considerat, că la încărcarea laterală stângă, părțile din stânga ale aparatului digestiv suferă mai mult și că acolo se manifestă din când în când sau încontinuu apăsare sau durere. La încărcarea laterală dreaptă toate manifestațiunile se ivesc în partea dreaptă. La încărcarea dorsală, sunt în cauză mai cu seamă părțile dinapoi ale intestinelor și dupe cum am mai spus deja, trânjii sunt la aceasta o manifestațiune obișnuită. La încărcarea anterioară balele mistuirii nu sunt așa de rele ca la celelalte. Ele pot produce însă oboseli tot atât de mari, așa dar aceleași dureri sau aceleași neplăceri, dar nutrițiunea nu suferă atât de mult, și vindecarea se produce cu ușurință prin criză de vindecare sau prin băi derivative cum și prin regularea felului de viață.

De organele digestive ține și *ficatul*, care este așezat mai mult înspre dreapta și care este atins aproape întotdeauna la încărcarea laterală dreaptă. Culoarea feții devine atunci galbenă pentru că ficatul nu extrage fierea din sânge. Încărcarea laterală dreaptă și culoarea gălbinoasă a pielii denotă așadar, de obicei, boală de ficat. O consecință caracteristică a bolilor de ficat, ca și a încărcării laterale drepte, îndeosebi, este nădușeala abundantă. Toate persoanele încărcate în dreapta nădușesc așa de ușor, și această nădușeală este pentru ele o binefacere. Foarte adesea, ele au o nădușeală incomodă de picioare, aceasta însă, oricât de neplăcută ar fi, este pentru ele o manifestațiune foarte binefăcătoare, atât timp cât nu s-au degajat de materiile lor străine. Dacă degajarea are loc, nădușeala încetează de la sine, și atunci îndepărtarea sa nu este legată cu nici un pericol, pe cât timp înăbușirea artificială a acesteia prin medicamente ar avea consecințe foarte periculoase, căci atunci materiile străine care se depărtează printr'însa, s-ar depune într-alt loc, poate pe un organ delicat.

Rinichii fac parte, de asemenea, dintre organele digestive, ei pot fi atinși de orice fel de încărcare. Starea lor se cunoaște mai bine prin substanța pe care o dau afară, prin urină.

La încărcarea dorsală, ca și la cea laterală stângă, starea lor e mai gravă, deoarece, la aceste încărcări, nădușeala lipsește. Se formează atunci, sub ochi, săculeți moi conținând apă. Aceștia dovedesc negreșit existența bolii de rinichi. Dacă organele digestive sunt tare încărcate, atunci trebuie să sufere mult și organele genitale, mai cu seamă la femei. Totuși, ele vin la rând de-abia mai târziu... și numai în cazul de încărcări grele. Natura îngrijește așadar în mod evident, ca reproducțiunea să nu fie așa de repede influențată. Îmbolnăvirea organelor genitale la femei se poate produce pe două căi, odată prin aceea că la o încărcare puternică a canalului intestinal mitra este apăsată sau împinsă la o

parte (strângerea mitrei), sau că organele genitale înseși sunt tare încărcate. Această din urmă stare însă... se ivește numai la încărcarea dorsală. Încărcarea dorsală la femei conduce la sterilitate deplină, sau la multe neplăceri în timpul sarcinii și naștere grea. Separațiunea laptelui încetează de asemenea în piept cu totul, sau este foarte tare împușinat, după gradul de încărcare. După cum am spus mai înainte, încărcarea dorsală împiedică reproducțiunea.

Îndată ce încărcarea devine mai însemnată în părțile de sus și de jos ale corpului și nu este depărtată în parte prin nădușeală, atunci se ivește cu ușurință reumatismul; acesta se prezintă anume în caz de încărcare laterală stângă, pentru că tocmai la această încărcare nădușeala lipsește. *Încărcarea laterală stângă dă așadar de temut reumatismul.* Acesta presupune însă deja un grad de încărcare destul de înalt. De abia când corpul este pătruns de materii străine până la organele extreme, se ivesc manifestațiunile dureroase, care sunt numite reumatism. Ele se manifestă de obicei la scăderi mari de temperatură. Printr-o constrângere subită provocată de răceală, materiile străine sunt împinse înapoi și se așează la încheieturi, unde produc dureri, care se prezintă întotdeauna pe deasupra încheieturilor, niciodată însă în interiorul acestora. Dacă porii pielii se deschid la locurile respective printr-o baie de aburi locală, așa ca materiile să se poată mișca, atunci durerea dispare, fiindcă și materiile străine sunt în parte date afară în același timp.

Dacă însă darea lor afară-nu reușește, atunci ele se întăresc succesiv și astfel ia naștere mult temuta podagră, care însă nu este altceva decât consecințele reumatismului ne-depărtat. Ea se ivește adică și în cazul, când reumatismul este înlăturat prin căldură uscată. Aceasta nu este, deci, o vindecare, ci numai o înăbușire a reumatismului. Ea se depărtează natural mai cu greutate decât reumatismul și presupune, așadar, o încărcare laterală stângă, pe care dacă o dovedim, atunci putem spune fără exagerațiune că sunt de temut reumatismul și podagra. Pericolul mai mare este atunci când survine și încărcarea dorsală cu boala de rinichi, deoarece rinichii nu funcționează atunci regulat și, în consecință, rămâne în corp o cantitate însemnată de materii, care de altfel ar fi date afară.

La încărcarea laterală stângă suferă de regulă și *inima*, mai cu seamă când se prezintă în același timp și încărcarea anterioară.

Printre bolile cele mai de temut figurează bolile de *plămâni*, și este foarte exact, deoarece corpul trebuie să fie deja foarte atins, când plămânii suferă simțitor și când cercetarea medicală stabilește o boală de plămâni. Știința expresiunii figurii o recunoaște mai din vreme..., și, când este tratată la timp, atunci ea poate fi vindecată tot atât de ușor, ca alte manifestațiuni de boală. După cum rezultă din expunerile precedente, plămânii nu se pot îmbolnăvi izolat, din contră, corpul trebuie să fie deja foarte încărcat, pentru ca plămânii să sufere în chip simțitor. Chiar aerul stricat, după cum am mai spus înainte, va atinge plămânii numai atunci când ei sunt pătrunși deja în interior de materii străine. În cele mai multe cazuri, bolile de plămâni se produc de abia după tratamentul medical al altor stări de boală, cu deosebire după înăbușirea artificială a frigurilor provocată prin medicamente. Atâta timp cât existența frigurilor nu va fi recunoscută de școala medicală, această eroare va urma să persiste și să producă înainte consecințele sale vătămătoare, care se manifestă în prima linie ca boli de plămâni.

Materiile străine se depun în plămâni începând de sus în jos și numai atunci, după ce umerii și capul sunt deja încărcăți; câteodată și capul rămâne liber, iar încărcarea. începe de la umeri și de la gât (Fig. 38).

Figura 38. Încărcare anterioară și laterală (ofticos)

Figura 37. anterioară și laterală (copil scrufulos)

Materii pătrund, așadar, de jos în sus și apoi din nou de sus în jos, și anume către organele interne. Deoarece materiile înaintază către plămâni începând de sus, de aceea se îmbolnăvesc chiar, de obicei, în primul rând vârfulurile plămânilor.

Bolnavii de plămâni se prezintă de obicei în adolescență plini și grași, ei indică deja apăsare puternică înspre partea de sus, iar pe trup formațiuni de noduri, provocate de călduri. Fața înroșită și lucitoare luând din ce în ce o înfățișare pătrată (Fig. 37, 38 și 49). Mai târziu, gura nu se mai ține închisă și anume nici chiar în somn. La început, deschizătura este slabă și ne-izbitoare, succesiv însă devine mai însemnată. Nasul este atunci puțin iritat în interior și se produc neîntrerupt așa numitele cataruri ale nasului și canalelor respiratorii. Mai târziu, nasul devine câteodată chiar negru în interior, o stare care trebuie privită ca mult înaintată. Atât timp cât corpul este încă gros, este și nasul foarte împlinit; acesta începe mai întâi să se ruineze și partea sa de sus devine atunci remarcabil de subțire. Acum starea este deja mai îngrijorătoare, în unele cazuri însă capul este puțin atins, deoarece materiile se opresc la gât; atunci gâtul capătă o lungime remarcabilă, iar umerii cad la vale.

Repet, așadar, că un corp predispus la îmbolnăvirea plămânilor se prezintă la început mai umflat, indicând o apăsare puternică spre partea de sus. Acesta este deja stadiul, când trebuie întreprinsă lupta contra bolii de plămâni ce începe, cu deosebire trebuie avută toată grija pentru aceasta la copii. Toți copiii cu capul mare (Fig. 37, 38, 49 și 51), așadar toți scrofuloșii poartă într'înșii germenul bolii de plămâni, adesea ca o consecință a unei nutrițiuni false sau chiar a unui tratament medical în primele luni, sau chiar în primii ani al vieții.

Figura 49. Încărcare generală

Figura 50

Figura 51

Corpul lor caută, de regulă, să îndepărteze materiile străine, și nu arareori se produce guturai sau tuse. Acestea se îndreptează spre boala de plămâni, pe dată ce au o durată remarcabil îndelungată, sau se ivesc în mod neobișnuit de des. Chiar la adulți, corpul caută să se libereze în acest chip. La încărcarea anterioară, acesta-i reușește de repetate ori timp îndelungat, și, persoane cu

încărcare anterioară pot deveni bătrâni, chiar cu boala de plămâni. La alte încărcări, anume la cea dorsală, puterea de viață slăbește însă curând, spre a mai putea produce și suporta astfel de crize de vindecare. Corpul încearcă încă poate îndepărtarea prin umflături, și câteodată se formează la spate sau la piept un fel de abces, care, în urma unui tratament propriu, poate avea ca urmare o ușurare a corpului, deoarece dă afară din organism sub formă de puroi o cantitate mare de materii străine. Dacă puterea de viață este slăbită, atunci rămân, în urma contracțiunii materiilor străine, noduri prea mici, și acestea constituie în plămâni așa numitele noduri tuberculoase, care, așadar, nu sunt altceva decât umflături ce nu s-au putut coace și care se pot forma numai când puterea de viață e slăbită.

Aceste noduri nu produc nici un fel de durere și cei atinși nici nu bănuiesc de cele mai multe ori, din acesta pricină, cât de grav sunt bolnavi. Ei simt numai slăbirea generală a puterii, dar pentru că nici acesta nu cauzează vreo durere fizică, ei bănuiesc arareori, cu ce iușeală înaintează către moarte.

Și toate celelalte noduri se formează în același chip, numescă-se ele cum vor voi; așadar toate nodurile hemoroidale, umflăturile pielii, nodurile canceroase și așa mai departe. Chiar abcesele de ciumă nu fac excepție de la aceasta. În cazuri de ciumă, corpul încearcă tocmai încă o curățire generală, care însă nu reușește, când puterea de viață e slăbită și deci conduce la formațiune de noduri. Temuta lepră începe de asemenea cu noduri tari la părțile exterioare ale corpului, ivindu-se mai întâi acolo, unde pielea nu mai poate produce nădușeală.

Toate formațiunile de noduri ne indică, așadar, că, corpul este destul de grav îmbolnăvit și că puterea de viață merge înspre slăbire, așa că - corpul în unele părți, sau chiar în general, nu mai poate produce umflături.

Aceste manifestațiuni se prezintă mai adesea în caz de încărcare dorsală puternică, precât timp numai la încărcarea anterioară se ivesc arareori, căci prin aceasta puterea de viață nu este influențată în mod atât de nefavorabil.

Dacă se reușește de a ridica puterea de viață, atunci nodurile se dezvoltă și devin umflături, se ivește apoi îmbunătățire și, în cazul cel mai favorabil, chiar vindecare deplină.

Un domn suferi un timp de ani îndelungați de ochi și devenise aproape orb. El avea pe cap o serie de noduri mici, care în cursul anilor se înmulțiseră neîntrerupt. El începu în institutul meu o cură derivativă, cu ajutorul căreia i se ridică puterea de viață. Se formară atunci pe amândoi obraji umflături destul de mari, care dădură afară o cantitate mare de puroi. În același timp, ochii săi se îmbunătățiră remarcabil și, după un scurt timp, putu iarăși să vadă bine, nu mai este nici chiar miop.

Un tânăr de 20 de ani avea la mâini și pe față mulți negi. El avu odată ocazia de a petrece vara adesea la aer liber. Prin acesta, corpul său se întări așa de mult, că produse de la sine și fără nici o cură o criză de vindecare. Se ivi la umăr o umflătură violentă, care, în timp de mai multe săptămâni, dădu afară puroi. În același timp dispărură, spre uimirea pacientului ca și acelor dimprejurul lui, negii de la mâini ca și de pe față. Acesta a fost așadar un ajutor propriu al corpului, care însă se prezintă foarte arareori în chip așa de energetic.

Lepra, care se ivește mai cu seamă în țările tropicale, se aseamănă în multe puncte cu oftica plămânilor. Și această boală presupune o încărcare grea și adesea este numai consecința unei alte boli tratată medical, mai cu seamă a frigurilor sau a sifilisului. Dacă sifilisul a precedat și a fost înăbușit prin medicamente, atunci și vindecarea este arareori posibilă, deoarece mercurul care este întrebuințat în contră-i slăbește aproape întotdeauna puterea de vindecare a corpului.

Bine înțeles, după cum am mai spus, și lepra este o boală de friguri ca oricăre alta, căci corpul se silește de a dizolva nodurile și de a îndepărta materiile străine. Dacă îi reușește de a produce umflături, atunci dispar prin acestea nodurile, iar pielea lucitoare și uscată de mai înainte, devine din nou poroasă. În alt caz, ele iau o formă mare, îngrijorătoare, sau se usucă și se sting, sau putrezesc cu adevărat, pe când celelalte părți ale corpului continuă a trăi.

Pe pagina 88 și 89⁷ este reprezentată o grupă întregă de leproși, după o reproducție fotografică. Se văd aci persoane împlinite, iar altele slăbite ca scheletul. Acestea din urmă sunt cele mai multe pierdute fără speranță, vindecarea nu se poate produce de la sine la aceștia, ceea ce mai poate fi posibil la persoane grase, atât timp cât materiile străine n-au început încă a se usca și a putrezi.

Școala medicală stă în fața acestei boli fără putere. Pricina este că aceasta este în necunoștință deplină asupra ființei frigurilor precum și a bolilor în general. Ea nu poate realiza nici măcar succese aparente, căci în corp nu mai este nici un loc către care materiile străine să fie împinse. Totuși, ea își întrebuițează puterea în chip cu totul deosebit. Ea dispune ca bolnavul să fie răpit din mijlocul familiei și să fie exilat pe insule izolate. Cu toată îndepărtarea așa numitelor focare contagioase, totuși lepra se prezintă din nou și diagnoza medicală nu contribuie cu nimic pentru o reală prezervare. Ea dă vina îmbolnăvirii numai unor anumiți bacili, nu știe însă nimic despre stările de încărcare ale corpului.

Oricine care este în curent, până la un punct oarecare, cu știința expresiunii figurii, va fi imediat în stare de a recunoaște pericolul. Căci este lucru ușor de a dovedi încărcarea cea grea, care trebuie să precedeze! Pe baza acestui nou metod de căutare se pot preveni la timp indivizii respectivi, contra unei așteptări ușurate sau a unei indiferențe fatale.

Parte din bolnavii leproși ar putea fi vindecați fără îndoială, mai cu seamă când se procedează energic, la timp, printr-o cură derivativă.

Un mare număr de misionari au dobândit meritul de a aplica metoda mea de vindecare sârmanilor leproși, și rezultatele sunt în parte extraordinar de favorabile. Boala se produce din aceleași pricini ca și oricare alta, așa că trebuie să se poată vindeca tot prin același procedeu, pe dată ce, după cum am spus mai sus, corpul mai posedă încă destulă putere.

⁷ Pagini lipsă din volumul după care s-a făcut copia Xerox

Cercetarea în practică.

Dacă în cele ce preced am descris cititorului, în parte, semnele după care poate recunoaște îmbolnăvirea însăși, cum și formele deosebite ale acesteia, aș dori, cu plăcere, să-l inițiez de a-și însuși exercițiul în aplicarea științei expresiunii figurii până într-atât încât să poată face un uz practic de aceasta și anume să fie în putință, de a se observa pe sine și pe membrii familiei sale.

Natural că și aci exercițiul face pe maestru, și abilitatea se dezvoltă îndată foarte mult, presupunând că ochiul este sănătos. *Previn însă în mod expres pe oricine de a nu face observațiuni inoportun și frapante asupra persoanelor, care nu doresc aceasta anume; căci altfel, devine imposibil în societate, compromițând și știința expresiunii figurii*⁸.

Indic aci o serie de cercetări practice după cum se face la mine și mă folosesc cu această ocazie de câteva din figurile cuprinse în această carte. Fără îndoială că nu toate observațiunile se pot reproduce prin figuri, de ex. acelea privitoare la culoare. Nici mișcarea nu se poate înfățișa... și... din încărcare, adesea numai o parte. Celelalte observațiuni sunt astfel indicate, după cum s-ar putea face în realitate. Punctul principal îl formează consecințele.

I. Să luăm, de ex., fata înfățișată în fig. 11, pe care am voi s-o examinăm; ne uităm mai întâi la ținuta corpului ei precum și la culoarea feței.

Ținuta nu este bună, corpul este aplecat înainte. Culoarea feței este palidă. Remarcabilă este imediat apăsarea spre ochi, căci aceștia sunt aproape închiși. Bolnava este aproape ca și oarbă. Știm deja imediat că avem de a face cu o persoană foarte bolnavă, căci capul este deja tare încărcat. Deci, trebuie stabilit felul încărcării. Dacă examinăm numai capul, dovedim că este vorba de o puternică încărcare anterioară, căci delimitarea feței este după ureche cu mult peste linia normală. Încărcarea dorsală se prezintă numai într-o măsură mică, căci delimitarea părții dinapoi a capului către gât este aproape normală, ceea ce se vede și mai deslușit, când capul este îndreptat în sus după cum trebuie. Pentru o cercetare mai exactă, îndreptăm capul în sus, atunci se prezintă o umflătură și o încordare puternică la gât. La întoarcerea spre dreapta și spre stânga, găsim și o ușoară încărcare laterală, căci se produce o încordare aproape de neobservat. Boala de ochi a provenit din încărcarea anterioară, și știm foarte exact că toată partea dinainte a corpului este tare încărcată, anume și pânțele; încărcarea laterală este prea neînsemnată spre a produce deja vătămări remarcabile.

Boala de ochi a luat naștere prin încărcarea crescândă a capului. Din fericire, putem da bolnavei mângâierea, că starea de boală se poate înlătura comparativ ușor, căci s-a produs tocmai prin încărcarea anterioară.

Bine înțeles, ochii nu trebuie tratați local, după cum se întâmplă de altfel aproape pretutindeni, ci activitatea trebuie îndreptată înspre acolo, de a depărta depozitul din pânțele. Atunci, se va ivi curând îndreptarea și vindecarea bolii de ochi.

În sfârșit, atenția cititorului este atrasă de pecinginea de la umăr. Aceasta s-a ivit în urma altoirii contra bubatului, așadar a fost produsă în chip artificial.

⁸ De regulă țin, în fiecare lună, un curs asupra științei expresiunii figurii, la care se prezintă ocazia de a face observațiuni exacte prin înfățișarea unor figuri în mărime naturală, cum și de persoane vii.

Afară de aceasta, s-a mai otrăvit radical sângele copilului prin altoire cu tuberculină. Aceasta nu o putem vedea, dar o aflăm de la mama și știm acum, că prin această împrejurare, vindecarea va fi târăgănită.

Puterea vizuală a ochiului fu totuși restabilită după mai multe săptămâni, căci în acest timp încărcarea de la cap a fost parțial înlăturată.

II. Băiatul de la figura 38 trădează, de la prima privire, o stare bolnăvicioasă prea slabă și ar fi privit de cei mai mulți oameni ca sănătos. Ținuta sa este frumoasă și culoarea feței nu este remarcabil bolnăvicioasă, totuși nu are vioiciunea normală a tinereții. Dacă facem însă comparațiune cu înfățișarea normală, atunci vom dovedi deja, după o simplă observațiune, că, în partea de sus, capul este prea mare.

Figura 38. Încărcare anterioară și laterală (ofticos)

Și acum, cercetarea specială. Încărcare dorsală nu există. Fața se limitează aproape la locul exact, așa încât ar trebui poate să conchidem că nu există nici încărcare anterioară. Totuși descoperim deodată noduri în partea stângă a gâtului, care ies mai pronunțat în relief, pe dată ce mișcăm capul într-o parte. Dacă este îndreptat în spre sus, găsim și în față o încordare prea mare și o umflătură. Vedem așadar că există încărcare laterală, și anume în partea stângă, cum și încărcare anterioară.

Corpul este, așadar, mai greu încărcat decât bănuisem mai înainte, el are o apăsare puternică în partea de sus, așadar în interior o temperatură înaltă. Materiile străine au pătruns, în parte, până la frunte, parte s-au oprit la gât și s-au constrâns în noduri. Asemenea noduri există atunci, desigur, în număr mai mare la pânțele, și anume mai mult în stânga.

Băiatul va suferi mai cu seamă de bătaia inimii și nu va năduși decât cu greutate. Mistuirea sa este în consecință defectuoasă și parțială, căci evaporațiunile pielii țin și ele de aceasta.

Dacă materiile se urcă în partea stângă mai sus către cap, atunci durerea de cap parțială, boala de urechi și căderea părului, în partea stângă, vor fi consecințele. În cursul anilor, se pot forma noduri și pe cap. Deoarece corpul este încărcat în partea stângă, se poate ivi mai târziu chiar reumatismul. Apoi, este și pieptul în pericol, deoarece și materiile străine, după cum vedem, s-au oprit la gât. Dacă vor pătrunde mai întâi către cap, sau către gât, fără îndoială că nu putem hotărî, în caz numai dacă semne precise nu trădează deja aceasta. Dacă s-a ivit deja tuse uscată din piept, atunci știm că plămânul este în pericol.

Datoria noastră este, natural, de a dirija înapoi materiile străine, ceea ce se obține printr-o regulare a temperaturii interne cu ajutorul băilor derivative și cu o dietă potrivită. Deoarece este vorba de o persoană tânără și nu există încărcare dorsală, putem promite rezultate aproape sigure. Fără îndoială că va fi nevoie de

perseverență, deoarece s-au ivit deja formațiuni de noduri, existând și încărcare laterală. Încărcarea anterioară singură nu ar necesita nici pe jumătate atâta osteneală și timp.

III. Domnul din fig. 7 ni se prezintă de asemenea într-o ținută frumoasă, dreaptă. Culoarea feței sale este la părțile de sus aproape normală, la părțile de jos însă mai mult cenușie. Vedem, în același timp, că jumătatea de jos a feței este grosolană. O privire înspre părți ajunge, spre a ne asigura, că există încărcare anterioară, deoarece delimitarea feței este cu totul dispărută. Dacă-i îndreptăm capul în sus, dăm peste gâtul tare umflat, umflătura a înaintat până la bărbie. Mișcând capul la dreapta și la stânga, nu se ivește nici o încordare laterală, așadar nu există nici încărcare laterală. De asemenea, nu găsim nici o încărcare dorsală.

Figura 7. Încărcare anterioară

Bolnavul suferă așadar cu deosebire de gât și trebuie să fie chinuit de dureri de dinți, pe dată ce se expune unei temperaturi mai reci. Probabil că, până la etatea lui, a pierdut deja dinții. Dacă materiile străine s-au depus în cea mai mare parte în partea de jos a feței, totuși însă, o cantitate din ele au pătruns și la cap, provocând acolo pierderea părului. Există chiar un oarecare pericol ca și ochii să se îmbolnăvească cândva.

Deoarece nu există decât încărcare anterioară, bolnavul va obține succese foarte grabnice în urma unei cure derivative (băi de trunchi și de șezut, cu fricțiuni). Domnul poate compta, în caz dacă nu se ivește vreun accident deosebit, pe o etate destul de înaintată.

IV. Tânăra femeie înfățișată în fig. 16 ni se prezintă cu capul îndreptat spre stânga. Știm, așadar, fără alte cercetări, că există o încărcare laterală dreaptă; observând mai de aproape, găsim chiar de fapt, că jumătatea feței din dreapta este atât mai lată, cât și mai lungă decât aceea din stânga. În partea dreaptă, pielea feței are lustru, în stânga are culoarea aproape normală.

Figura 16. Încărcare laterală (în partea dreaptă)

Prin cunoscutele mișcări ale capului stabilim, că se prezintă numai încărcare laterală dreaptă și puțină încărcare anterioară.

Ea are, așadar, cu siguranță, în partea dreaptă a pântecelui, la părțile moi, depozite însemnate, care au provocat apăsarea cea mare în partea dreaptă. Toate organele din partea dreaptă vor fi deci atinse, și anume chiar jumătatea capului din dreapta, astfel că se pot ivi cu ușurință în această parte dureri de dinți sau de urechi, aprindere de ochi și chiar migrenă. Când se ivește orice boală acută, ca aprinderea gâtului, atunci partea din dreapta va fi cea dintâi atinsă. Femeia are însă avantajul că nădușește cu ușurință și deci simte arareori consecințe rele după așa numitele răceli.

V. Domnul din fig. 17, după cum poate fi imediat recunoscut de către un ochi exersat, stă puțin înclinat, căci umărul stâng este mai înalt decât cel drept, apoi vedem capul, care apare împins spre dreapta și că nu stă deloc la mijlocul corpului. Întreaga jumătate a corpului din stânga este mai lată decât aceea din dreapta, ceea-ce nu poate fi ascuns nici de către arta croitorului. Culoarea feței este palidă. După înfățișarea îngrijorată a bolnavului vedem că trebuie să fie greu încărcat cu materii bolnăvicioase. În urma cercetării speciale, stabilim o încărcare laterală stângă extraordinar de puternică. Încărcarea anterioară este ușoară, dar aceea dorsală este deja destul de însemnată; partea dreaptă este cu totul liberă.

Figura 17. Încărcare laterală (în partea stângă)

Încărcarea laterală atât de puternică lasă a presupune o încărcare extraordinar de însemnată a pântecelor. Aci trebuie să existe umflături mari, bineînțeles cu deosebire în partea stângă, unde se poate ivi orice manifestație de boală. Figura dovedește aceasta cu prisosință.

Bolnavul suferă desigur și de inimă. El poate dobândi cu ușurință reumatismul și, din pricina încărcării puternice este în pericol de a fi lovit de un atac de apoplexie, care se va ivi atunci în partea stângă.

La o încărcare atât de mult înaintată, vindecarea deplină este arareori posibilă. Bolnavul va trebui probabil să se mulțumească doar cu o îmbunătățire.

VI. Fig. 20 ne înfățișează un bărbat care se prezintă destul de bine nutrit și puternic, însă el nu se prezintă într-o ținută mândră, ci cu capul puțin plecat înainte. Vedem apoi imediat, că este prea gras și că suferă de supra-nutrițiune. Fața sa dovedește destulă iritațiune și este remarcabil înroșită. Fruntea o găsim tare îngroșată.

Observăm deja, că este vorba despre o încărcare dorsală. După o cercetare mai exactă, găsim că ceafa este cu desăvârșire împlinită, că o mișcare a capului în lături nu mai este cu putință, așa încât, cerându-i să învârtă capul, se întoarce cu întregul corp. Găsim însă încărcare și de ambele părți, ceea ce se dovedește

lămurit prin umflăturile deja destul de întărite la părțile gâtului. Încărcarea anterioară lipsește.

Figura 20. Încărcare dorsală

Aci avem de a face cu un nervos într-un grad înalt, care de-abia mai poate fi apt pentru lucrări spirituale. Nici încordări corporale de durată nu mai poate îndeplini. El nu mai e în stare de a cugeta în liniște, sau de a urmări o narațiune; la concerte și reprezentațiuni teatrale nu poate asista de la început până la sfârșit, iar în localuri închise, mai cu seamă, nu poate petrece mult timp. Este în pericol mare de a deveni bolnav de spirit.

Trebuie să sufere și de trânji, și are anume numai noduri, din care materiile străine au pornit prin spate în sus.

La acesta se poate opera o vindecare deplină numai după o întrebuințare de mai mulți ani a noului meu metod de căutare. Deoarece materiile nu sunt încă prea întărite, o îndreptare este de așteptat după un timp de mai multe săptămâni, căci atunci capul va deveni ceva mai liber. Pentru o vindecare deplină este necesar de a îndepărta atât întreaga încărcare dorsală cât și cea laterală.

VII. Îndestulat și cu pași înceți și mărunți ni se prezintă domnul reprezentat în fig. Nr. 2. Ținuta nu este rea, dar culoarea indică deja o boală înaintată, ea este cu mult prea roșie și fața lucește izbitor. Grăsimea corpului, peste măsură de mare, ne indică deja că avem de a face cu un domn foarte tare încărcat. Fruntea are multă grăsime, așa că apasă asupra ochilor, încât aceștia apar mici și nu pot fi deschiși decât cu osteneală. Avem așadar indicațiuni spre o încărcare dorsală, căci apăsarea merge de la frunte în jos, vine deci de dinapoi. Obrajii, care atârnă în jos indică, că și capul este pătruns pe deplin cu materii străine. Privirea slabă ne dă de temut că ramolismentul spiritual e pe cale de a începe.

Figura 2. Corp încărcat peste tot

Și acum, cercetarea specială. Gâtul a dobândit aproape grosimea capului, și pare că este aproape dispărut. El este umflat de toate părțile și cu totul imobil. Mișcări laterale sunt cu totul imposibile, și, în sus, capul nu se poate mișca decât puțin. Orice delimitare a acestuia nu mai există și gâtul se aseamnă înapoi

întocmai cu ceafa unui bou. De asemenea, nu găsim nici o delimitare a feței.

În cazul de față avem, așadar, de a face cu o încărcare generală și anume într-un stadiu mult înaintat. De obicei, acest domn ar fi considerat ca un om cu desăvârșire sănătos, așa de mult s-a pierdut noțiunea naturalului.

Domnul a trebuit deja să fie multă vreme iritat și nervos. El a suferit încă din tinerețe de deranjamente digestive, și cu deosebire de constipațiuni. Fără îndoială că are și trânji. Nu-i este posibil să aibă un somn liniștit și recreator, mai mult încă, a suferit ani îndelungați de insomnie. Cu toate că spiritual este deja tare paralizat, totuși nu găsește nicăieri liniște potrivită, căci suferă de o apăsare mare spre partea de sus și are friguri interne puternice. Deoarece există și încărcare laterală stângă, de aceea lipsește și nădușeala, din care pricină apăsarea devine și mai puternică.

El nu este în stare de a produce un lucru regulat, cu toate că este încă în cea mai bună etate a maturității. Neputincios este deja de mai mult timp.

La acest corp, orice boală este posibilă. Dacă nu este imediat înăbușită, atunci se ivește, desigur, un ramolisment spiritual deplin.

VIII. Fig. 41 ne înfățișează pe un domn între 30—40 de ani. El ni se prezintă cu capul plecat în față și cu pieptul căzut înapoi. Culoarea este palidă, uscată, fără viață. Fața este izbitor de slabă, și umerii obrajilor sunt pronunțat ieșiți în față.

Figura 41. Încărcare anterioară și laterală

Figura 42. Încărcare anterioară și laterală

Aceste semne ne spun deja, că avem de a face cu un bolnav, a cărui stare de nutrițiune este foarte rea, corpul său nu mai poate opera alimentele, el e pe cale de a dispărea.

După o examinare mai exactă, găsim mai întâi un gât cu mult prea lung, pe care se prezintă, anume în față, multe noduri. (Fig. 42 arată pe aceeași persoană privită în față). Avem, așadar, de a face cu o încărcare anterioară. Totuși, delimitarea feței a devenit aci normală, ceea ce s-a produs prin uscarea materiilor străine și prin disparițiunea mușchilor. Când îndreptăm capul în sus, observăm însă încordarea cea pronunțată și nodurile ies cu mult în afară, astfel că nu putem fi nici un moment la îndoială, că nu există încărcare anterioară. Dar, și părțile gâtului ne arată o încărcare puternică, căci sunt remarcabil umflate. Îndreptându-l înspre părți, găsim și încordare puternică de ambele laturi. Cu deosebire este de remarcat că încărcarea nu a pătruns până sus, deoarece fruntea este liberă și părul se păstrează sănătos și puternic.

Încărcare dorsală nu există. Materiile străine s-au oprit mai cu seamă la gât, pătrunzându-l pe acesta cu desăvârșire în față și în lături. Ele au pornit și înapoi și au pătruns la plămâni. Aceștia sunt deja căzuți, astfel că umerii s-au lăsat în jos.

Bolnavul posedă deplină claritate spirituală, din cauză că lipsește cu totul

încărcarea dorsală. El nu simte nici dureri din pricina stării cronice, ceea ce este confirmat și prin expresiunea liniștită a feței sale. El ține de acei bolnavi care speră însănătoșire până la ultima oră. Chiar dacă nu voim să răpim pacientului speranța sa, totuși știm că pentru el de-abia mai poate fi perspectivă de însănătoșire. Putem însă să-l facem să spere îndreptare.

Este foarte păcat, că starea bolii sale nu a putut fi recunoscută mai de timpuriu, căci, probabil cu un an, doi, mai înainte, ar fi fost posibil un ajutor eficace.

IX. Când se apropie de noi băiatul din fig. 51 și 52, vedem imediat că are capul prea mare, fața este înroșită și capul înclinat înainte. De asemenea, observăm de la prima aruncătură de ochi, că gâtul este prea scurt. Cercetarea specială dovedește o încărcare generală, care a pătruns din toate părțile înspre ochi. Băiatul trebuie să aibă un pântece cu mult prea mare, după cum poate fi văzut în ambele figuri. Pe cât timp ar fi considerat de către unii ca foarte dezvoltat, noi știm că trebuie să fie bolnav peste tot. Că ochii sunt greu atinși se observă fără osteneală.

Figura 50

Figura 51

Încărcare generală

De fapt, fusese adus la mine aproape orbit, aci este reprezentat după o cură de patru săptămâni. La început, pântecul era mai mare și apăsarea spre ochi cu mult mai pronunțată, astfel că, o reproducție fotografică nu era posibilă.

Înlăturarea încărcării.

Înlăturarea încărcării, depărtarea materiilor străine din corp, este singurul chip exact pentru vindecarea bolnavilor. O simplă permutare a unui depozit de la un loc la altul, o închidere sau o uscare nu este vindecare, ci numai o înăbușire a manifestațiilor.

Acest din urmă drum este de resortul școlii medicale, după cum am expus-o de mai multe ori. Celelalte metode de vindecare se îngrijesc mai mult sau mai puțin, în parte însă în ne-cunoștință de cauză, pentru depărtarea pricinilor de boală; succesul este, bine înțeles, foarte diferit.

Procedul cel mai eficace l-am expus lămurit în manualul meu pentru vindecarea bolilor fără medicamente și fără operațiuni, asupra căruia atrag atențiunea cititorului⁹.

Ceea ce urmează aci este o dovadă, că vindecarea bolii însemnează același lucru cu disparițiunea încărcării. Simțul ne va înfățișa însănătoșirea, fără îndoială, adesea înainte de disparițiunea completă a încărcării; dar după cum ne indică lămurit observațiunea, simțământul însănătoșirii depinde cu totul de împușinarea materiilor străine, și astfel, știința expresiunii figurii este în măsură de a ne arăta, dacă însănătoșirea este deplină, sau numai o îmbunătățire însemnată.

În fig. 43 și 44, este înfățișată o damă cu o încărcare laterală și anterioară însemnate. Ea a întreprins zadarnic, în timp de 10 ani, toate metodele posibile spre a depărta nodurile de la gât. Se hotărî, în sfârșit, de a încerca cura mea și avu bucuria, de a-și atinge scopul după doi ani și jumătate. Fig. 45 înfățișează dama, după acest timp; dar nu au dispărut numai nodurile, ci și alte semne de boală. Fața a pierdut expresiunea îngrijorătoare, obrații s-au mai împlinit, gura este închisă, pe cât timp, înainte, o ținea întotdeauna deschisă, gâtul a devenit deplin rotund și neted. Culoarea feței, care înainte era palidă, este acum înfloritoare. Pe cât timp înainte mistuirea era foarte defectuoasă, acum se face în chipul cel mai bun, și dezgustul din trecut a fost înlocuit prin plăcerea de viață. Dama poate să facă acum pretențiuni de frumusețe.

Figura 43

Figura 44

Figura 45. Înfațișarea normală

Așadar nu au dispărut numai semnele de boală, din pricina cărora s-a început cura, ci chiar toate celelalte, și aceasta nu poate fi altfel, după ce

⁹ Louis Kuhne, "Noua știință de vindecare întemeiată pe principiul unității tuturor bolilor și vindecarea lor fără doctorii și fără operații, potrivit acestui principiu". Edițiunea în limba română, după a douăsprezecea ediție germană, prelucrată cu desăvârșire și îmbunătățită. Prețul vol. broșat - 5 lei; legat elegant - 7 lei. A se adresa la Institutul de Editură Ralian și Ignat Samitca, Craiova.

materiile străine au fost depărtate din corp.

Figurile 46 și 47 arată de asemenea o schimbare izbitoare pe care domnul în chestiune a atins-o prin aplicarea curei mele. Reproduc mai la vale scrisoarea acestui domn; observ însă totuși, că figura 46 arată o încărcare generală, persoana trebuie să sufere de mare nervozitate și este expusă zi cu zi pericolului de a fi atinsă de vreo boală acută. După cum îl arată fig. 47, domnul este cu mult mai puțin încărcat, este cu drept ceva prea slab, dar, cu toată etatea, formele se vor mai rotunji poate succesiv. Atunci, carne sănătoasă va ocupa locul maselor umflate.

Cura descrisă în scrisoarea următoare nu a fost ordonată în special de către mine, domnul și-a compus-o însuși, mai mult după manualul meu. Eu o consider, față de o etate atât de înaintată, ca prea energetică, totuși pare că corpul a luptat cu succes prin toate crizele.

Figura 46. Încărcare generală

Figura 47

Domnul scrie însuși:

Prea onorate domnule Kuhne,

Deja de mai multe săptămâni, luni și trimestre mă pișcă mereu prin degete de a vă scrie; din pricina curelor, băilor și a timpului frumos nu parvin însă la aceasta. Deoarece în urma fotografierii mele mi se prezintă un nou prilej cu atât mai mult de a vă scrie, nu voiesc să mai aștept. Înainte de a intra în amănunte, trebuie să fac două observațiuni, fără de care poate că nu vă veți putea aminti de mine, și anume:

1). Că am fost la dvs. pe la mijlocul lunii Februarie 1890,
și

2). Că atunci purtam barbă plină și..., bineînțeles, că aveam și chiar o altă înfățișare.

Cele două fotografii, pe care îmi permit a vi le trimite, spre a nu influența nicidecum originalitatea lor, nu au fost retușate nici la negativ nici la pozitiv. Prima este o reproducție din a doua jumătate a lunii Septembrie 1889, după ce fusesem concediat, și anume ca deplin sănătos, din sanatoriul alopatic al doctorului K. din U., în urma unei cure de ne-descriș, care a durat timp de 4 luni. De altfel, cine mă consideră sănătos, după această fotografie, trebuie să fie nebun, și ar trebui să râzi, dacă nu ar fi atât de trist încât să plângi. A doua fotografie este făcută exact după o cură și o dietă de 3 ani și jumătate, după metoda Kuhne. Dacă cineva, vreodată, a făcut uz riguros de cura și dieta Kuhne. apoi desigur am făcut-o eu, și acum nu pot decât să mă bucur de succesul obținut Schimbările și deosebirile înfricoșătoare ale ambelor fotografii sunt de necrezut. Vi le pun cu totul la dispozițiunea dvs., dacă voiți să le publicați în vreo revistă, sau, în vreo edițiune următoare a manualului dvs., sunt de acord cu plăcere și cu aceasta mă ofer de a vă scrie un raport foarte exact despre mersul curei și dietei mele după metoda

Kuhne (acesta din urmă cu totul întocmai după principiile manualului dvs.), deoarece am scris conștiincios un memoriu zilnic în această privință. Și acum chiar, mai iau, riguros, în fiecare zi, trei băi de șezut cu fricțiuni, de câte 30 - 40 de minute, cea dintâi, cam pe la 6 ore dimineața, de la orele 8 - 10 dimineața plimbare, dacă e posibil desculț, în legătură cu gimnastica în-continuă după sistemul Schreber. Aceasta are loc, când e cu putință, prin părți păduroase, pătrunse de razele solare, dezbrăcat până la pantaloni și cămașă. De la 10 - 11, sau de la 9 - 11 citesc cu fereastra deschisă, sau, desenez sub cerul liber. De la 11 - 12 a.m. baie de șezut cu fricțiuni, de la orele 12 - 13 prânzul, de la 13 - 14 mă culc sau mă odihnesc în grădină, de la orele 14 - 16 sau 14 - 17 citesc sau desenez afară. De la orele 17-18, sau 17 - 19, mă plimb. Apoi, la ora 19, baie (baie de șezut cu fricțiuni). La orele 21 în pat. Miercurea, Marțea, de la orele 19 și 30 de minute - 21 și 30 de minute desenez. În aceste două zile fac câte o baie de șezut cu fricțiuni de câte o jumătate oră înainte și după instrucțiunea de seară. Dieta, din Ianuarie 1890 până la 1 August 1892: mâncare de 3 ori pe zi; dimineața și seara, pâine de grâu urluit, grâu, urluit și fructe, mai cu seamă mere și struguri, la prânz legume, prăjituri și fructe ca dimineața, fructele întotdeauna crude, niciodată fierte. De la 1 August 1892, mâncam tot de 3 ori, dar totul nefiert, dimineața și seară ca până aci, la prânz legume de tot felul, dar nefierte, ci numai cu cartofi pe jumătate fierți și zeamă de lămâie, așadar întotdeauna sub formă de salată, apoi cu acestea, în loc de pâine, numai boabe urluite. De la 1 Ianuarie - 1 August 1893 mâncare de 2 ori pe zi, dimineața nimic (pentru că lucrez mai ușor), la prânz legume crude cu zeamă de lămâie, făină urluită, în locul celei din urmă, dacă dinții, câteodată, în mod trecător, nu puteau suporta, pâine urluită sau prăjituri urluite și fructe crude; seara făină urluită și fructe (crude). De la 1 August 1893 până acum, mâncare de 2 ori pe zi, și anume dimineața, făină urluită și fructe, sau, pâine urluită și fructe, la prânz, ca mai sus; legume crude, făină urluită și fructe crude, seara nimic.

Rezultatul acestei cure îl arată, în sfârșit, fotografia alăturată. Nu voiesc să adaog nimic mai mult, fotografia spune totul: numai atâta mai observ: aveam o chelie destul de mare, acesta s-a acoperit din nou, pe deplin, cu păr. Corpul meu, s-a schimbat într-atâta că, în interval de 3 ani jumătate, port al 5-lea costum și anume de la ghetete până la pălărie, da, și ceea ce pare mai de necrezut la 55 ani, am mai dobândit o măsea (cea mai din fund). Chiar dacă nu a durat mult, -cam aproape un an, căci apoi a căzut fără vreun efect exterior - totuși a crescut (ceea ce nu s-ar fi întâmplat fără cura și dieta Kuhne).

Aici, pe timpul vacanței la N., iau în fiecare zi, când e vremea bună, o baie de soare, de aer și de lumină, care îmi aduce servicii excelente. Regret că nu pot urma cu aceasta și acasă, deoarece mă împiedecă de cele mai multe ori datoriile profesionale. Închei, așadar, cu observațiunea repetată, că vă predau alăturatele fotografii la dispozițiunea dvs. necondiționată, și că sunt dispus cu plăcere de a vă da orice alte informațiuni asupra mersului curei mele. Cu mulțumirile cele mai cordiale pentru cura dvs., vă salut afectuos, cum și pe prea onorata dvs. familie.

Supusul dvs. Recunoscător, N.

Ridicarea puterii de viață.

Pentru a da corpului puterea de a se însănătoși, este de neapărată trebuință de a se folosi de toți factorii care pot ajuta la acesta. Orice cură, care este îndreptată spre înlăturarea materiilor străine, cere o anumită putere de viață; bine înțeles că nici metoda mea de vindecare nu face excepție. Dacă formațiunea de noduri a început în corp, atunci *puterea de viață* este deja prea slăbită, altfel întăririle nu s-ar fi ivit. În acest caz, trebuie ca în timpul curei să se încerce totul, spre a ridica puterea de viață slăbită, cum și de a evita totul ce o micșorează.

Nu mă pot întinde asupra unei discuțiuni despre ființa puterii de viață, aci ne interesează numai cum poate fi dobândită sau ridicată din nou.

Puterea noastră de viață ne-o împărsătim zilnic prin nutrimentul pe care-l luăm, socotind, bineînțeles, și aerul pe care-l inspirăm. Nutrimentul, așadar, joacă un rol cu deosebire însemnat pentru întreținerea sau ridicarea puterii de viață, și deci trebuie să ne folosim toate avantajele la luarea acestuia. Voi discuta, așadar, mai întâi chestiunea alimentării și voi răspunde la următoarele 4 întrebări:

- 1). În ce mod să fie preparate alimentele?
- 2). Ce să mâncăm?
- 3). Unde să mâncăm?
- 4). Când să mâncăm?

1. În ce mod să fie preparate alimentele?

Corpul voiește să-și procure din alimente toate acele materii, de care are trebuință pentru dezvoltarea sa, cum și pentru a-și înlesni activitatea. El le ia din alimente și le prepară prin procesul digestiei. Nu ne interesează de a cunoaște operațiunile digestiei în parte, ci o vom privi ca un proces *întreg*. Aceasta își urmează cursul neîndoios, fără întrerupere, atât timp cât se găsesc în corp materiile necesare. Ea începe cu luarea și mestecarea alimentelor în gură și sfârșește, dând o parte afară prin scaun, pe cât timp partea care rămâne în corp urmează a mai fi operată și anume în vine, în plămâni, în ficat etc., pentru a îndepărta ultimele resturi prin piele și rinichi. Corpul trebuie să-și reguleze activitatea de la sine, dacă acesta nu este cazul, atunci este cu totul fals, de a încerca s-o influențăm în parte. Activitatea este și rămâne *integrală*, și o turburare într'însa nu poate deci să influențeze numai o parte, ci face ca întregul proces să fie neregulat. O neorânduială în procesul mistuirii trebuie apoi să producă ne-orânduială în corpul întreg, după cum și orice turburare în corp influențează în același chip.

Prin procesul digestiei, corpul își prepară, așadar, toate materiile care sunt necesare pentru buna sa stare. Este un fel de procedeu de distilațiune, prin care extractele sunt scoase, totuși nu există un alt proces care să egaleze pe deplin procesul mistuirii. Toate comparațiunile nu dau o înfățișare complectă, căci procesul mistuirii este cu mult mai variat. Este fals de a voi să retragi organelor digestive o parte a lucrului, prin aceasta ele se slăbesc numai, și nu a reușit până acuma spiritului omenesc de a imita în mod artificial activitatea digestivă.

Dacă mistuirea este slăbită, atunci este de datoria noastră de a produce condițiunile cele mai favorabile posibil pentru activitatea mistuirii, cum și de a nu mai da corpului să mistuiască decât numai ceea ce poate opera fără osteneală. Prin regularea naturală a activității digestive, se poate obține, cu încetul, o împuternicire și cu aceasta merge mână în mână și întărirea puterii de viață. Aceste condițiuni le voi, discuta în cele ce urmează.

2. Ce să mâncăm.

Această chestiune am dezvoltat-o destul de exact în manualul meu «Noua știință de vindecare», voi releva însă aci, cu deosebire, câteva alte puncte de vedere.

Trebuie să alegem nutrimentul care corespunde naturii noastre. Ceea ce este în contra naturii noastre, trebuie înlăturat negreșit. În consecință, susțin dieta fără carne, deoarece consumarea cărnii este contra naturii (vezi Louis Kuhne, „Noua știință de vindecare”).

Deoarece avem dinții pentru a sfărâma mâncărurile, de aceea nutrimentul nostru să fie în mare parte solid - prin aceasta nu se recomandă însă așa numita dietă uscată - mai cu seamă este de observat aceasta la persoane care suferă de digestie neregulată. Tocmai acestea suportă greu nutrimentul lichid și nu trebuie să se creadă că supa, laptele, cafeaua, ceaiul, cacao, vinul, berea, ș. a., le sunt cu deosebire folositoare.

Observațiunea asupra multor suferinzi de digestiune mi-a procurat o serie de experiențe, pe care le redau aci.

Alimente fierte se digerează întotdeauna mai greu decât ne-fierte. Materiile alimentare, care se găsesc în stare de dezvoltare, se digerează cu cea mai multă ușurință. Cele coapte sau acelea care sunt deja pornite spre stricăciune sunt mult mai greu de operat. Fructe crude și foi tinere sunt deci materii pe care persoane bolnave de stomac le primesc foarte bine și pot fi mistuite de acestea cu mai multă ușurință și mai grabnic. Din acestea nu se poate mânca mult, căci corpul indică la timp când este îndestulat și atunci are în realitate destul.

La început, fructele crude provocă adesea diaree, deoarece fiind ușor de digerat, dă afară în același timp și pe celelalte materii, aceasta însă nu durează mult, și în curând vor ajuta să reguleze digestia în chipul cel mai bun. Cele mai bune sunt fructele crude, când sunt luate direct din pom, dacă stați, atunci pierd din valoare. De aceea, toate fructele indigene sunt întotdeauna mai bune decât cele străine, deoarece acestea, prin transportul cel depărtat, pierd mult din calitatea lor de a fi ușor digerabile.

Se poate, deci, susține mai cu seamă că natura produce în fiecare loc mijlocele de nutriment cele mai proprii. Astfel, s-a făcut, de ex., încercare de a da eschimoșilor alimente din regiunile sudice, spre a schimba condițiunile lor de viață, și, prin acesta, de a le îmbunătăți starea sănătății; s-au făcut însă experiențe greșite, și s-a observat curând că nutrimentul introdus submina și mai mult sănătatea lor.

Dacă o regiune nu oferă nutrimente potrivite pentru oameni, atunci ea nu este proprie de a fi locuită de aceștia. Regiunile din zona rece pot fi socotite între acest fel de terenuri, și, de fapt, toți eschimoșii nu sunt sănătoși și nu ating niciodată o etate înaintată.

Grupa de eschimoși după ne arată în mare parte persoane, care par a fi foarte bine nutrite, ele sunt însă, în mijlociu, tare încărcate, chiar dacă aceasta

nu se poate recunoaște bine pe ilustrație, care nu a fost executată de un cunoscător. Puterea de viață este la toate foarte mică, și, într-un timp care nu se poate preciza... eschimoșii trebuie să se stingă.

Grupă de eschimoși

Și, cum ar putea fi altfel, când sunt nevoiți de a trăi aproape exclusiv numai cu carne? Ei întrebuițează cu economie toate plantele tinere pe care le produce pământul în scurtul timp cât este dezghețat, dar acestea nu pot compensa răul cel mare al nutriției ne-naturale, chiar dacă aduc o ușurare oarecare. Eschimoșii care trăiesc la coaste și mănâncă mult pește, care în stare fiartă nu influențează atât de vătămător ca altă carne, mai cu seamă ca aceea a animalelor îngrășate, aceștia sunt cei mai puțin încărcăți.

Locuitorii zonei temperate sunt mai fericiți în această privință, și primăvara noastră ne dă ocaziunea, ca, prin gustarea legumelor tinere, a foilor și a fructelor, să ridicăm puterea digestiei și, cu aceasta, puterea noastră de viață.

În mare parte se contestă acestor materii orice valoare pentru nutriția omului, aceasta însă rezidă pe deplina ne-cunoștință a legilor vieții.

Trebuie să citez cu deosebire o materie, de care corpul omenesc pare a avea nevoie, o materie ce în aparență este cu desăvârșire nefolositoare pentru corp, dar care fără îndoială ajută pentru regularea digestiei; acesta nu este altceva decât nisipul. Alimentele în stare naturală sunt prevăzute întotdeauna cu puțin nisip, pe care îl depărtăm prin curățirea radicală a acestora; pe cât curățenia este bună în unele privințe, ne răpește însă o materie foarte importantă pentru corp.

Animalele consumă nisip în mod instinctiv, și dacă acesta le lipsește, atunci consecințele sunt destul de vătămătoare. Să ne gândim numai la găini, sau chiar

la canari, cărora lipsindu-le nisipul, dobândesc un penaj zbârlit. Struții cu penele lor minunate trăiesc în pustii nisipoase; când sunt crescuți în captivitate, unde nisipul nu li se oferă în chip atât de bogat, penele lor sunt și ele mai puțin frumoase. Li se poate da nutrimentul cel mai bun, nimic nu ajută, numai nisipul schimbă starea. Chiar pentru om, întrebuintarea a mici cantități de nisip, pare a fi de folos, de aceea este hotărât mai bine de a consuma făină și pâine urluită, decât făină fină și preparate din astfel de făină, căci pe cojile grânelor se află întotdeauna mici cantități de nisip. Stimulat de observațiunile făcute la animale, am încercat direct ce influență poate să aibă consumul de cantități mici de nisip asupra omului și am dobândit deja experiențe atât de favorabile, că mă găsesc dispus de a face rapoarte deschise în acesta privință. Alegeam la început nisipul cel mai curat, acesta este nisipul de mare, cu toate că nu mă îndoiesc că nisipul bun de râu ar aduce aceleași servicii. Mi-am adus nisip de la coasta Mării Nordului, și anume atât de fin, ca să poată fi înghițit fără osteneală. Este interesant că acest nisip poate servi chiar ca mijloc de dezinfectie. Să se facă următoarea încercare: într-un spațiu unde s-a stricat aerul prin ardere de vată sau lapte, să se încingă pe un fier roșu aprins câteva mâini de nisip de mare și vom fi uimiți cât de repede dispare mirosul. În timpul încercării să se lase ferestrele închise, pentru că acțiunea nisipului să iasă mai mult în evidență.

În regiuni nisipoase, aerul este totdeauna curat, nisipul influențează ca un mare mijloc de dezinfectie al naturii. Dacă nisipul este amestecat cu noroi, atunci acțiunea sa nu apare atât de lămurită.

Este deci de admis, că nisipul influențează și intern în același chip, înlăturând gazele și alte materii vătămătoare, și, prin aceasta, spre a vorbi figurat, usucă balta în care prosperează temuții bacili. Multe încercări pe care le-am făcut în privința eficacității nisipului, au ieșit, de fapt, toate în favoarea acestuia. Dau aci un exemplu foarte marcant.

O damă suferea de constipație din tinerețea ei și încercase contra acesteia diferite mijloace. La etatea de 50 de ani suferința ei se prezenta atât de rău, încât era în pericol de a-și pierde viața. Nici un purgativ nu-i mai ajută, și, de mai multe ori se întâmpla că săptămâni întregi nu avea scaun, odată a durat după mărturisirea ei, chiar 5 săptămâni. Când veni la mine, îi prescrisei 4-5 băi de șezut cu fricțiuni pe zi și ca nutriment urluială de grâu și fructe acrișoare. În contra acestei prescripțiuni o constipație se opune arareori; aci totuși se întâmplă cazul, și atunci încercai a-i da zilnic, de două, trei ori, câte o priză de nisip de mare, imediat după mâncare. Succesul a fost grabnic și bun, contra așteptărilor. Deja de a doua zi se ivi un scaun abundent. Mai întâi, dădu afară mase rotunde, negre și întărite, și apoi scaunul deveni succesiv pe deplin normal. Băile și dieta menționată mai sus au fost păstrate.

Nisipul a avut, așadar, o influență surprinzător de bună, și, desigur, că este un mijloc conform cu natura, spre a ține digestia în regulă cum și de a ajuta să o aducem iarăși în regulă.

Școala medicală i-ar contesta, bineînțeles, orice valoare, deoarece acesta este ca și insolubil și lasă multe urme în corp. Căci ea se ostenește de a stabili exact pe cale chimică materiile din care este constituit corpul. Ea stabilește, în sfârșit, diferitele părți care-l compun, după cantitate și greutate, și ar prescrie mai cu plăcere cât să se consume zilnic din fiecare. Vai de acela, care ar fi să se nutrească în acest mod teoretic! S-au făcut chiar încercări de a prezenta materiile nutritive cât mai curat posibil, și de a le oferi corpului în stare de extracte. Aceasta este o greșală mare. Corpul nu voiește să aibă numai materii, organele sale trebuie să și lucreze, căci numai prin activitate pot deveni și rămâne puternice. Organele digestive trebuie să extragă singure extractele din alimente,

și să formeze din ele sânge, carne, oase, nervi, păr, etc., cum și de a produce, în sfârșit, chiar sucurile digestive ca sărurile și alcoolul. Elementele constitutive pentru acestea sunt cuprinse în alimentele conforme cu natura, în cantități suficiente, corpul trebuie să posedă numai puterea de a le distila. Chiar gaze trebuie să producă corpul, care să reguleze mișcarea continuă a materiilor nutritive și să le împingă afară. Fără o dezvoltare îndestulătoare de gaze, s-ar produce constipație, și intestinele ar avea înfățișarea cu desăvârșire fără viață; o pornire în sus și cu acesta dureri de cap ar fi adesea consecințele. Toate aceste neregularități se pot ivi numai când corpul este deja încărcat, sau i se dau alimente contra naturii.

Un cuvânt deosebit trebuie să mai dedic nutrițiunii copiilor. Pentru copii care sug, laptele mamei este și rămâne singurul nutriment conform cu natura, și copiii care nu-l primesc vor fi întotdeauna cu mult în pierdere și vor lua de mici materii de boală într'înșii. Fig. 48 reprezintă un copil care a fost alimentat conform cu natura cu laptele mamei.

Figura 48. Înfațișare normală

Figura 49. Încărcare generală

Figura 50

Figura 51

Să comparăm cu acesta pe copiii din fig. 49 și 50, care au fost crescuți artificial. Ei au capete cu mult prea mari și pânțele cu mult prea groase, asemenea copii sunt aproape întotdeauna precoci. Este caracteristic, că în prezent se observă remarcabil de mult copii-minune, care deja la etatea cea mai fragedă dau probe de maturitate spirituală. Sărmanele ființe sunt de compătimit, ele servesc câțva timp drept cai de paradă, și părinții orbiți sunt de obicei mândri de dânșii. Dar, acești minunați copii nu țin nici unul ceea ce promiteau, deoarece precocitatea este bolnăvicioasă. Ea se produce atunci când, printr-o apăsare mare spre creieri, se provoacă dezvoltarea unilaterală a acestora. Dacă sunt atinse unele părți cu deosebire, atunci iasă în evidență poate numai cutare sau cutare agilitate în măsură mare. Frenologul vorbește și el despre o dezvoltare unilaterală, numai că el nu o consideră tocmai ca bolnăvicioasă și nici nu cunoaște cauzele care au provocat-o. Astfel, am cunoscut copii în etate de 7 ani, care, în societate făceau

impresiunea ca și cum ar fi de 20; la etatea de 20 ani, aceștia vor fi, de regulă, în urma colegilor lor de etate. Tot astfel este cazul și cu minunații copii muzicali care, la început, produc zgomot mare, și, la o anumită etate, dispar fără urme, deoarece nu au avut putința de a deveni artiști adevărați.

Figura 52. Încărcare laterală și anterioară

Fig. 52 reprezintă pe băiatul Pöhler, care actualmente este prezentat în orașele mari publicului uimit. Este un băiat puternic dezvoltat pentru etatea sa, la care școala medicală nu a putut găsi nimic remarcabil, așa că ea stă înaintea unei enigme. Știința expresiunii figurii a întrecut-o și în cazul acesta. Cu toate că ilustrația pentru noi nu este făcută conform scopului, totuși se observă fruntea tare boltită, care trădează o presiune mare spre ochi. Aceștia apar sticloși.

Băiatul nu se bucură, deci, de o digestie normală. El are o încărcare anterioară și laterală destul de puternică, ceea ce, bine înțeles că, pe ilustrație, nu este de recunoscut, creierul este așadar pentru etate cu mult prea dezvoltat.

3. Unde să mâncăm?

Întrebarea pare poate de prisos, însă nu este nicidecum așa. După cum am spus mai înainte, depinde foarte mult de nutrițiunea exactă a plămânilor. Aer bun, curat, este pentru viață și pentru întărirea puterii de viață, tot atât de imperios necesar ca și o bună nutrițiune. La mâncare, inspirăm fără voie adânc și introducem aer mult în plămâni; însă, în același timp, înghițim chiar aer spre a-l aduce stomacului. Așadar, nu este nicidecum indiferent, dacă este aer bun, sau rău. Este deci mai bine de a mânca la aer mai liber, numai dacă vremea o permite, sau cel puțin în localuri luminoase, bine aerisite și bine pătrunse de soare. Aceasta se înțelege pentru bolnavi și pentru aceia, care vor să-și întărească din nou puterea lor de viață slăbită.

4. Când să mâncăm?

Această chestiune trebuie să o discut mai amănunțit. În general, s-ar putea poate zice : să mâncăm îndată ce avem foame. Dar, ne stă în putință, de a regula felul nostru de viață, așa încât să amânăm foamea. În prezent, majoritatea oamenilor trăiesc astfel, încât foamea se prezintă la un timp de fals, și chiar numai incomplet. Să privim numai în libertate, și vom remarca îndată, cum aproape toate animalele arată foamea cea mai mare dimineața, când iau prânzul principal. Acesta are, de asemenea, motivul său bun și depinde de influența soarelui.

Fiecare zi se deosebește într-o parte *de activitate* și una *de odihnă*. Partea înviorătoare, de activitate, începe cu răsăritul soarelui. Acesta deșteaptă întreaga natura la o nouă activitate. Însemnătatea ce o are soarele de dimineața asupra plantelor, o cunoaște fiecare grădinar și agricultor. Arborii fructiferi care nu primesc soarele de dimineața nu produc nimic, sau puțin. Dacă numai părți izolate sunt luminate de soarele de dimineața, atunci de obicei numai aceste părți fac fructe, și omul nu se poate sustrage acestei influențe, oricât ar lupta în contră-i. Dacă a ascultat de semnele naturii și s-a sculat de dimineață din patul său, alergând în natura liberă, atunci simte fără altele cât de bine îi face aceasta și ce înviorător influențează.

Bine înțeles că, atunci trebuie să urmeze și cerințelor timpului de odihnă, care începe deja în momentul când soarele a trecut de punctul său cel mai înalt, adică imediat după prânz. Timpul de odihnă face ca activitatea să cedeze succesiv și să adoarmă, până ce, în sfârșit, cu apusul soarelui, se ivește odihnă și tăcere, astfel că atât oamenii, cât și animalele, au dorință de somn.

Timpul înviorător îndeamnă așadar la activitate, el întărește corpul și-l face apt de a produce. Timpul de odihnă adoarme succesiv, el obosește puterile și face să se ivească trebuința de odihnă. Aceasta se generalizează și asupra organelor digestive. Dimineața ele sunt mai puternice decât după prânz, sera ele devin întotdeauna mai puțin apte de activitate.

De aci se deduce, că nutrimentul să se ia mai cu seamă dimineața și în cursul timpului înainte de prânz, iar după prânz trebuie să se consume numai cantități mici. Bolnavii, mai cu seamă, trebuie să observe acesta, având astfel un mijloc de a utiliza cât mai mult posibil puterea de viață încă existentă, cum și de a o ridica din nou.

Se va obișnui însă, că tocmai bolnavii au arareori foame dimineața și deci, că nu pot mânca fără foame. Lipsa de foame dimineața este însă un semn, că organele digestive, sau că sunt foarte slăbite, sau că și-au îndeplinit la un timp fals munca lor. Sistemele noastre moderne de iluminare au adus cu sine faptul regretabil, că am transformat prea mult noaptea în zi. Pe cât de frumoase sunt deci descoperirile culturii, noi le utilizăm însă prea mult în defavorul nostru. Nu este deci minune dacă nervozitatea progresa atât de mult, că numim deja secolul nostru «secol nervos». Nervozitatea nu rezidă în timp, ci în felul nostru de viață care favorizează cu deosebire încărcarea dorsală.

Și orele de mâncare se întârziează din ce în ce, și în multe cercuri, cina se ia la o oră, când ar fi trebuit să fi fost deja, de mult timp, la odihnă. Mâncărurile luate atât de târziu se mistuiesc incomplet și slăbesc aparatul digestiv atât de mult, încât dimineața, nu mai resimte plăcere de lucru și nici nu posedă puterea necesară. Se adaugă pe lângă aceasta, că corpul în timpul nopții nu găsește odihna regulată, mâncărurile încă ne-mistuite îl împiedecă de la lucru, și astfel oboseala este dimineața poate mai mare decât în sera precedentă.

Cu puțină energie, se poate însă introduce schimbare, și bolnavii trebuie să-o facă negreșit, dacă vor să obțină succesul adevărat.

Dacă ne culcăm odată fără cină, sau să mâncăm foarte puțin, atunci vom vedea cum foamea se va ivi dimineața. Bine înțeles că odată cu acesta este necesară schimbarea întregului fel de viață, și poate că multora le va veni cu greu de a se culca devreme. Și la aceasta însă se poate ajunge. Să ne sculăm dimineața de timpuriu, și să nu ne lăsăm de a fi reținuți de oboseală spre a părăsi patul la timp. Deja în seara următoare trebuința de a merge devreme la pat se va resimți. Și, corpul se deprinde cu viața conformă cu natura mai repede decât credem.

Și pe celelalte activități să le aranjăm pe cât posibil în perioada înviorătoare,

ea este destinată pentru lucrări energice mai mult decât perioada de odihnă. Numai în perioada înviorătoare ar trebui să săvârșim și importantul act, care este de o deosebită însemnătate pentru generațiunea omenească, adică actul sexual. Reproducția este atunci mai bună și fructul însuși are din aceasta un câștig statornic. Dacă voim însă să îngrijim pentru generațiuni viitoare mai bune și mai sănătoase, atunci fiecare trebuie să se silească de a îndeplini cele mai bune condițiuni. Adesea s-a dovedit, că bărbații care se socoteau, ca impotenți, fiindcă corpul lor nu posedă destulă putere de a săvârși actul sexual în perioada de liniște, dimineața, adică în perioada de înviorare, erau destoinici; astfel că, deosebirea ieșea pronunțat în evidență. Chiar oamenilor sănătoși le este de sfătuit să se abțină sera de la actul sexual, deoarece, în acest timp corpul este slăbit, iar grijile ocupațiilor, supărările și neregularitățile în felul de a trăi exercită o influență nefavorabilă asupra fructului. Și..., cine nu ar voi să evite totul ce ar putea să vătămă progenerii. La persoane care duc un trai contra naturii, prin faptul că săvârșesc actul sexual dimineața, consecințele vătămătoare ale felului lor de viață nu se transmit în mod imediat asupra fructului, deoarece în timpul nopții corpul a înlăturat parțial răul. Să cugetăm numai - la consecințele funeste ale alcoolului. Un copil conceput în timpul beției va avea întotdeauna spiritul leneș, sau chiar se va idioti. Celelalte acțiuni contra naturii nu au o influență tot atât de vătămătoare, totuși însă aduc un anumit rău.

Repet, așadar, că puterea de viață se reține mai mult timp și se poate spori din nou prin observațiunea fidelă a perioadelor de înviorare și de liniște, să ne întocmim viața astfel încât dimineața să facem treburile mai importante, ca dimineața să se dea corpului cel mai mult nutriment, ca în timpul de după amiază să se consacre din ce în ce mai mult liniștii, iar seara să mergem de timpuriu la pat.

Boli acute se manifestă mai puternic în perioada de odihnă, deoarece corpul nu le mai face atât de multă opunere. Cine nu știe că frigurile devin, de regulă, spre seară mai rele? Aceasta se întâmplă din cauză că atunci acțiunile corporale devin mai slabe.

Dar, chiar și anul întreg are o perioadă înviorătoare și una de liniște. Perioada înviorătoare se ivește cu urcarea soarelui, și pare să fi fost un stimulent instinctiv al popoarelor, căci în acest timp ele încep o mare serbare de bucurie, serbarea de declin a soarelui.

Chiar pe timp de ger și frig, perioada înviorătoare se face remarcabilă, iar efectul acesteia devine din ce în ce mai pronunțat cu ivirea primăverii. Foarte deslușit se observă influența asupra arborilor. Dacă ei sunt doborâți târziu toamna, atunci lemnul arborilor folositori este mai bun și mai durabil, dacă sunt doborâți de-abia în Februarie sau mai târziu chiar, atunci nu durează și sunt distruși în curând de mici viețuitoare.

În perioada înviorătoare domnește în întreaga natură o mare activitate, animalele sunt sprintene și vioaie, iar progeneriile lor dobândesc viață în acest timp. Plantele se ivesc și cresc în chip remarcabil. Perioada de activitate este timpul creșterii și al nașterii.

În perioada de activitate, florile au cu totul un alt miros, decât în perioada de liniște, și chiar acele specialități de plante, de ex. trandafirul, nu produce niciodată în timpul înaintat al verii și al toamnei flori atât de bine mirositoare ca primăvara și vara.

Dacă soarele a atins punctul său cel mai înalt și merge înspre apus, atunci începe și se ivește perioada de liniște, în mod băcător la ochi. Animalele devin mai liniștite, creșterea plantelor dă înapoi, și, în general, se formează, se dezvoltă și se coc numai fructele, care s-au format în perioada de activitate.

În timpul de liniște al anului, așa numitele boli epidemice se ivesc mai puternic decât în perioada înviorătoare, căci frigurile întâmpină mai puțină rezistență din partea corpului, ca și în perioada de odihnă a zilei.

Animalele care trăiesc în libertate au o trebuință mai mică de nutriție, și, la ivirea frigului, aceasta devine atât de slabă, încât adesea chiar nutrimentul neapărat trebuincios spre a întreține corpul este îndestulat prin ceea ce li se mai oferă de către natură. Puterea digestivă devine succesiv mai slabă în perioada de odihnă, de aceea ar trebui și oamenii să ia mai puțin nutriment în acest timp; este deci foarte bine de a așeza posturile în iarnă. În realitate însă, adesea se face împotriva, întrebuițăm odihna de iarnă pentru întocmirea de mese mari și școala medicală ne predică chiar că frigul iernii reclamă o consumație mai mare de nutriment, o eroare, ce are consecințe foarte triste. O privire asupra animalelor, cari trăiesc în libertate, ar trebui de fapt să deschidă ochii oricui. Pădurarii știu foarte exact că animalele nu trebuiesc nutrite prea mult iarna, pentru ca să nu sufere vătămare.

La tropice, unde poziția soarelui se schimbă puțin, pare că luna să exercite influența sa mai puternic, acolo perioada de activitate cu aceea de liniște se schimbă la fiecare două săptămâni, schimbarea zilnică se operează bine înțeles tot așa ca la noi. La tropice s-a făcut pretutindeni experiența, că lemnul care a fost doborât în timpul când luna crește nu se conservă, pe cât timp acela ce a fost doborât în timpul când luna descrește este de o durabilitate cu totul alta. Se prezintă așadar același fenomen ce se ivește la noi în timpul anului.

De unde să derive acest fenomen?

Mi-am creat o explicație; dacă este exactă, las să se aprecieze. O dau aci ca ipoteză. Repet așadar că explicația următoare este o ipoteză, care nu ține neapărat de această scriere, pe care însă totuși nu voiesc de a nu o expune cititorilor.

Fenomenul periodic de activitate și de liniște nu poate depinde de alte pricini decât de acelea de care depind ziua și noaptea, vara și iarna. Acestea provin, după cum știm, pe de o parte din partea soarelui, iar pe de alta, din cauza mișcării pământului. Suntem cu toții deprinși de a privi soarele ca distribuitorul direct de lumină și căldură. După părerea mea însă, aceasta este o greșală - probabil că pământul își produce însuși lumină și căldură, și anume prin rotație. Natural că există o influență a soarelui, în orice caz există un fel de raze magnetice pe care el ni le trimite și prin marea frecare cu acestea pământul produce lumină și căldură, care, în urmă, este răspândită de către pământ. Despre căldură cât și despre lumină este cunoscut cât de repede dau înapoi în regiunile înalte. Dacă căldura și razele de lumină ar veni de la soare, atunci ar trebui să exercite influența lor și la înălțime, mai cu seamă dacă le-ar înmagazina un corp solid. Pornind de la pământ, aerul se lasă a fi încălzit cu ușurință, pentru ce, deci, nu ar putea face soarele aceasta, dacă ar trimite în realitate raze de căldură? Dacă însă, pământul își produce însuși lumină și căldură, atunci este lămurit că ea trebuie să fie mai puternică, acolo unde învârtitura și cu aceasta, frecarea, e mai puternică; acesta este cazul la tropice. La poli, frecarea este egală cu zero, acolo domnește așadar frig și frigul ar fi mai mare însă, dacă nu s-ar transmite acolo căldură prin aerul încălzit din părțile calde ale pământului. Prin aceasta se explică și pricina pentru care nu avem decât o zonă călduroasă, două temperate și două reci.

Fig. 53 și 54 reprezintă pământul, săgeata arată direcțiunea mișcării sale. Punctul a. să indice locuința noastră; Razele solare vin întotdeauna în aceeași direcție și merg paralel, numai pământul nostru își schimbă poziția, fig. 53 arată poziția pământului când, pentru noi, soarele a răsărit, fig. 54 arată poziția când

soarele tocmai apune.

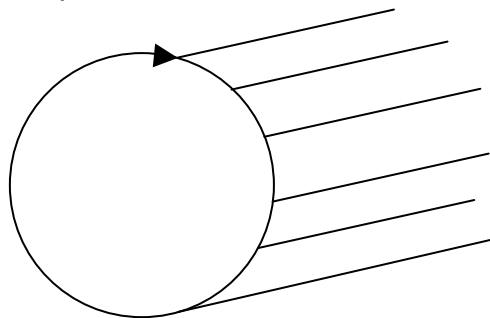

Figura 53.

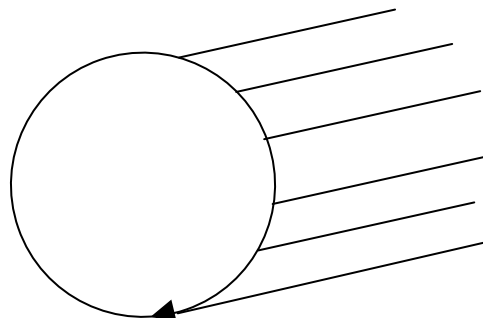

Figura 53.

Se poate însă vedea cu ușurință că frecarea de raze magnetice înainte de prânz, când acestea ne vin în față, trebuie să fie cu mult mai puternică decât după prânz când ele ne vin în dos. Razele care ne vin în față au deci o influență cu mult mai puternică.

Această influență ne-am putea-o înfățișa foarte bine cu ajutorul unei pietre de ascuțit. Dacă obiectul destinat de a fi ascuțit este ținut cu tăișul în contra direcției învârtiturii, atunci piatra influențează cu mult mai tare, decât dacă am întoarce obiectul astfel încât tăișul să fie în direcțiunea învârtiturii.

Am putea compara pământul și cu o mare mașină dinamică, la care corpul învârtitor trebuie să se frece de așa numita perie, spre a produce electricitatea și efectele ei.

Se va invoca poate de către unii sau alții, că de obicei căldura este mai mare după prânz decât înainte de prânz. Aceasta se explică prin simplul fapt că căldura depozitată durează timp mult și se înmulțește prin aceea care se mai adaogă din nou. Adaosul însă, pe timp liniștit, fără vânt, este, după amiază, cu mult mai puțin însemnat decât înainte de prânz. Vântul care poate aduce aer cald sau rece din alte regiuni, poate, fără îndoială, să exercite o mare schimbare, de aceea trebuie să facem observațiunile noastre numai în zile liniștite, fără vânt.

Puterea de rotație a pământului influențează, de asemenea, asupra noastră. În perioada de activitate, razele magnetice influențează mai energic decât în perioada de liniște, pentru că ne vin în față și ne stimulează la activitate; așa că, ar trebui să ne aranjăm felul de viață corespunzător cu acestea.

Chiar asupra noastră, efectele mai durează încă câtva timp, astfel că micșorarea puterilor o simțim succesiv de abia după amiază. Dacă comparăm însă vioiciunea noastră de dimineață cu puterea de muncă de după prânz, atunci-dovedim cu ușurință deosebirea colosală. Odihna de noapte, singură, nu e motivul vioiciunii de dimineață, care ne permite de a îndeplini toate încordările spirituale și corporale, căci altfel un somn mai îndelungat la prânz ar trebui să exercite același efect, ceea ce însă nu este nicidecum cazul. Pricinile stau, fără îndoială, după vederile mele, în aceeași putere care produce lumină și căldură... și, este o mare greșeală, de a ne împotrivi prin stimulațiuni artificiale contra legilor hotărâte, ale naturii. Repet că am expus aci o ipoteză pentru explicațiunea timpului de activitate și de odihnă; poate că vreun cititor va găsi motiv de a cugeta asupra acestei chestiuni, de a căuta alte motive convingătoare, sau chiar contra-motive.

Aplicarea științei expresiunii figurii la frenologie.

Deoarece și frenologia se ocupă cu înfățișarea capului omenesc, voi mai adăuga aci câteva cuvinte în privința aplicării științei expresiunii figurii la aceasta.

Frenologia pornește de la punctul de vedere că, în creieri, fiecare parte este sediul unei deosebite activități sufletești. Dacă deci, o parte este cu deosebire dezvoltată, atunci activitatea respectivă iese în relief într-un grad mai înalt.

Fără de a stăruia mai de aproape asupra chestiunii, dacă frenologia este fondată în tot complexul ei, se poate însă susține fără altele, că, de fapt, la dispozițiuni anumite ale creierului se manifestă altă direcțiune a activității sufletești.

Creierul este conformat, la omul normal, în așa fel, încât nici o activitate sufletească principală nu preponderază în mod remarcabil; numai atunci când se produce încărcare, creierul se schimbă. Orice încărcare, la început stimulează activitatea, după cum vedem anume la copiii precoci, mai târziu însă o împiedică. Mai este de remarcat, în sfârșit, că de fapt, la persoanele cu încărcare anterioară, bună voința, respectul, credința, speranța, etc., al căror sediu frenologul îl fixează în partea de dinainte a creierului, sunt adesea dezvoltate în grad înalt. Toate persanele cu încărcare anterioară exclusivă sunt și în pozițiune, de a fi în bune relațiuni cu alți oameni, ele vor avea întotdeauna în vedere binele acestora. Persoanele cu încărcare dorsală nu se pot deda unei profesii, din pricina căreia ar resimți trebuința de a fi în relațiuni amicale cu alții, și, dacă sunt silite la aceasta, atunci pot fi împinși la disperare.

Frenologul a observat activitatea unilaterală a sufletului, nu știe însă de unde provine. Știința expresiunii figurii îi poate da informațiuni, cel puțin în parte. O dezvoltare unilaterală a creierului se produce la orice încărcare. De aci urmează, că această dezvoltare unilaterală poate fi din nou înlăturată, pe dată ce suntem în stare de a îndepărta încărcarea. Aceasta va fi cu deosebire important, când se ivesc suferințe și însușiri periculoase, ca urmare a unei dezvoltări unilaterale a creierului, de ex. mania distrucțiunii, crimei, care se pot împerechea cu gândurile de sinucidere, și lipsa de energie. Se crede adesea că aceste manifestațiuni ar sta numai în spiritul timpului și adesea se aud plângeri că se ivesc deja la copil. Aceasta e o greșeală, ele rezidă în împrejurările de boală ale timpului nostru, care, din nefericire, nu au fost încă recunoscute de către persoane care imprimă direcțiunea.

Încheiere.

Poate că unii cititori vor găsi, că expunerile din acest uvraj nu sunt destul de științifice. Eu mi-am propus însă de a scrie astfel, ca să pot fi înțeles în general, așadar practic. Din această pricină, chestiunea însăși nu este ne-științifică.

Ce este știința altceva, decât o adunare de experiențe, cari au fost culese și dovedite?

Experiențe însă poate aduna oricine, indiferent dacă aparține sau nu unei corporațiuni hotărâte, sau dacă a urmat sau nu vreo școală oarecare. Din contră, s-a văzut adesea, că, așa numiții laici văd cu alți ochi decât partizanii vreunei corporațiuni și găsesc adesea drumuri noi, spre a ajunge la adevăr, pe cât timp persoane care au făcut, aceeași școală și cugetă în același fel, de obicei urmează a merge împreună pe calea cea veche. Rezultatele pe care le-am adunat în uvrajul de față sunt bazate pe observațiuni făcute în timp de 30 de ani, și acestea s-au adevărit în mii de cazuri. Nu susțin, că este ceva neapărat desăvârșit, cele expuse însă le pot numi în deplină conștiință ca... probate și aplicate cu succes.

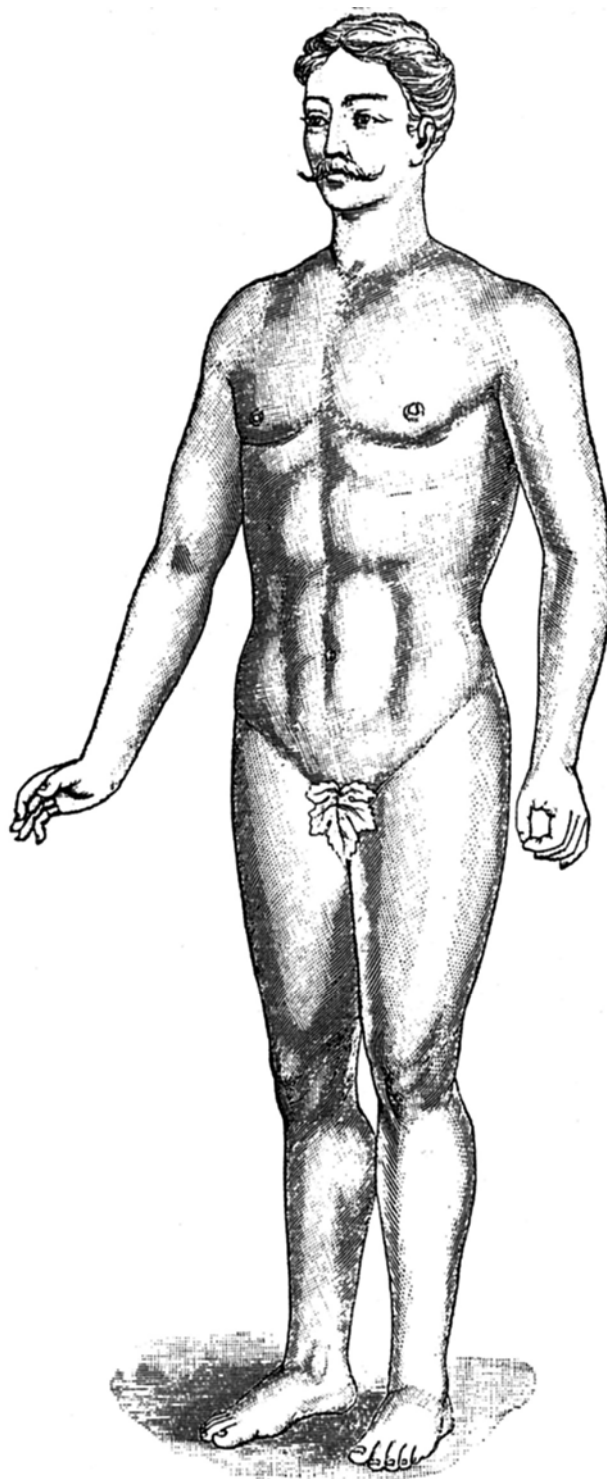

Figura 1. Înfațișarea normală.

Proporțiune frumoasă a întregului corp, simetrie deplină, peste tot rotunjeli frumoase.

- Capul: mărimea normală.
- Fruntea: netedă și fără cute.
- Ochii: mari și liberi.
- Nasul: bine format.
- Gura: închisă.
- Figura: ovală, mărginită după ureche.
- Gâtul: rotund, lungime normală.
- Pieptul: boltit.
- Picioarele: drepte, puternice, pronunțat deosebite de pânze.

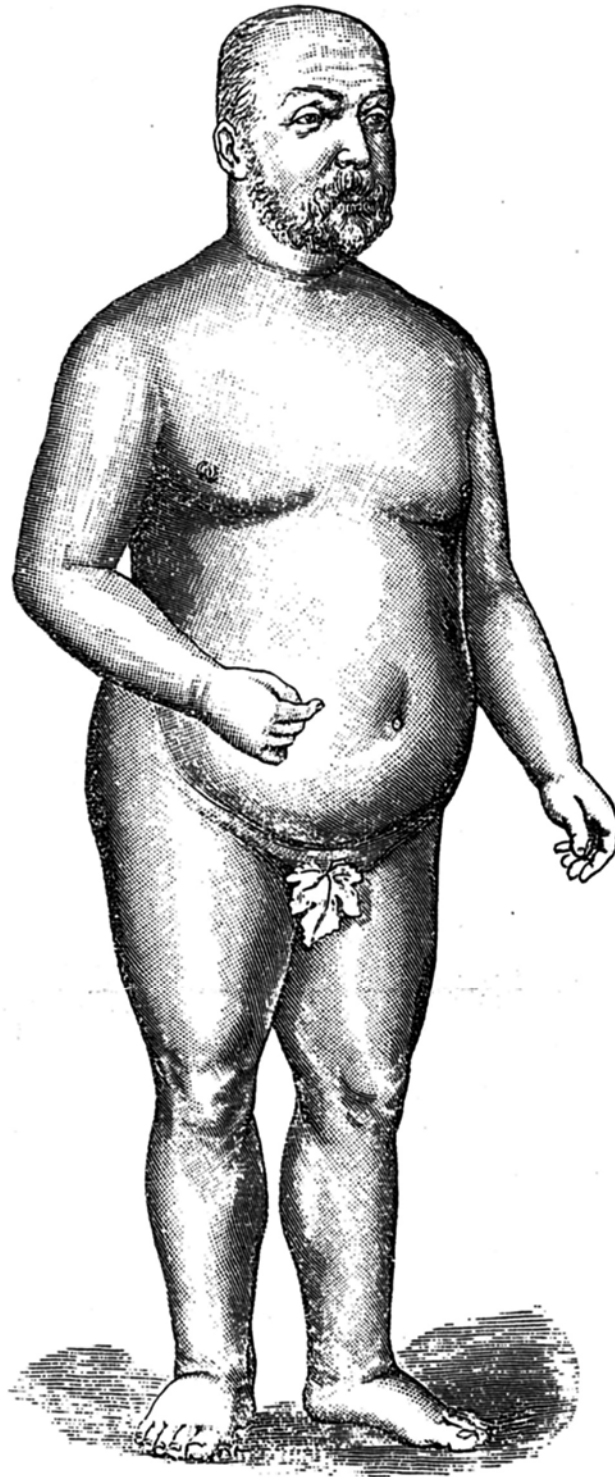

Figura 2. Corp încărcat peste tot.

- Înfățișare: grosolană, greoi, umflată.
Capul: prea gros.
Fruntea: apăsată, cu grăsime, sus chială.
Ochii: jumătate închiși.
Nasul: umflat.
Gura: deschisă.
Fața: fără delimitare.
Gâtul: prea scurt și prea gros, fără delimitare către partea dinapoi a capului.
Trunchiul: supranutrit.
Picioarele: scurte și prea groase.

Figura 3. Înfațișare normală.

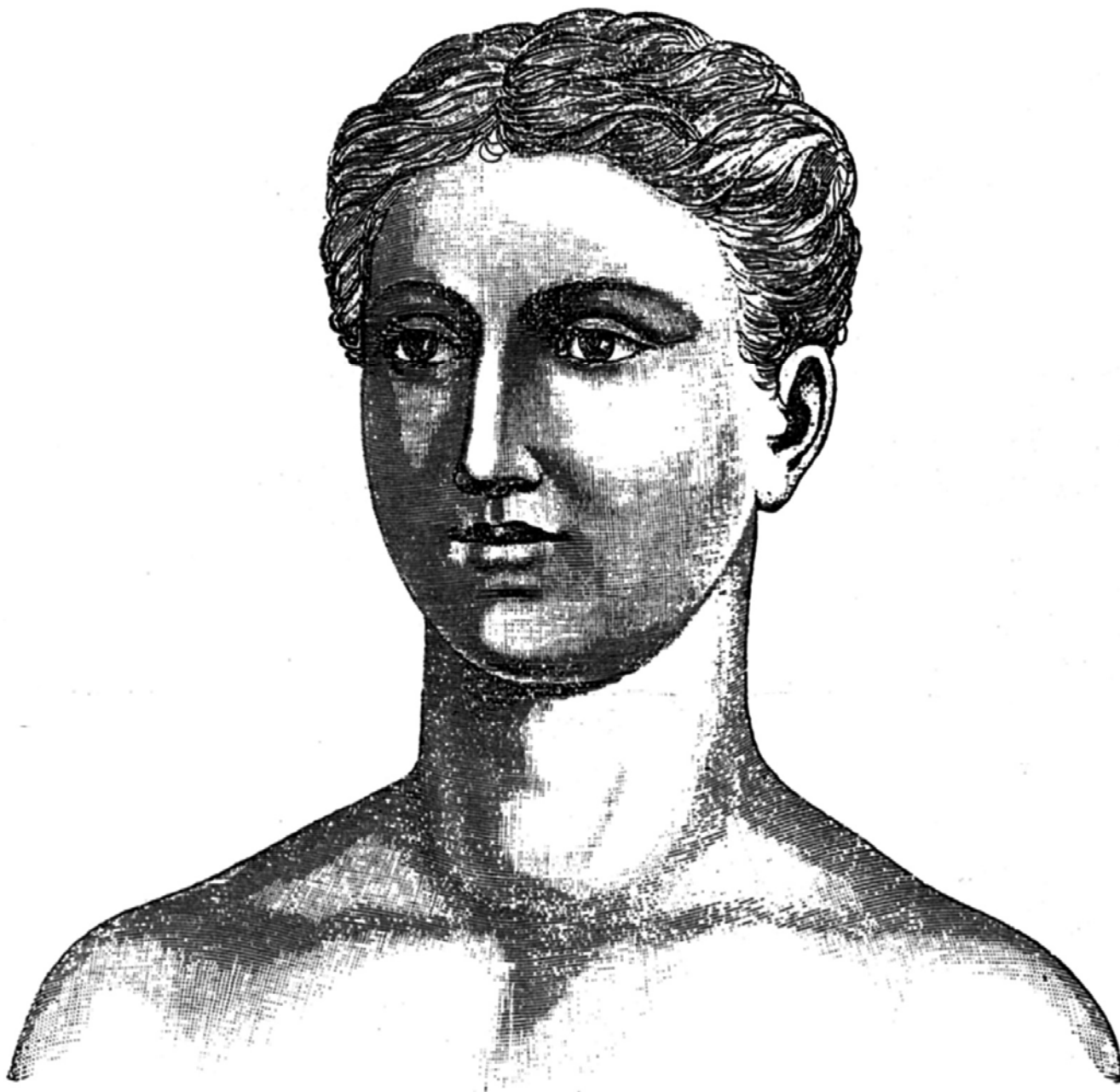

Figura 4. Înfațișare normală.

Figura 5. Încărcare anterioară

Capul:	Mărime normală
Fruntea:	Cutată
Ochii:	Normali
Nasul:	Normal
Obrajii:	Cutați
Gura:	Normală
Fața:	În raport cu etatea, normală; delimitarea prea îndărăt
Gâtul:	În față umflat, delimitarea la ceafă normală

Figura 6. Înfațișare normală

Figura 7. Încărcare anterioară

- Capul: mărime normală
- Fruntea: sus chială, fără ridicături
- Ochii: oboșiți
- Nasul: bine format
- Gura: cu buza de jos umflată
- Bărbia: umflată
- Fața: delimitarea mult după urechi, partea de jos grosolană
- Gâtul: în față foarte îngroșat, delimitarea posterioară normală

Figura 8. Încărcare anterioară și laterală.

- Capul: mărime normală
- Fruntea: cute și ridicături
- Ochii: normali
- Nasul: normal
- Buzele: prea groase
- Fața: delimitarea lipsește cu totul, în dreapta mai groasă și mai lungă ca în stânga
- Gâtul: în față tare umflat, în lături ceva îngroșat, delimitarea la ceafă normală

Figura 9. Încărcare anterioră.

- Capul: prea mare, mai cu seamă la partea superioară (denotă și precocitate)
- Fruntea: cu grăsimi
- Ochii: puțin apăsați
- Nasul: normal
- Gura: normală
- Fața: delimitarea cu mult după ureche
- Gâtul normal (la ridicarea în sus se simte încordare), delimitarea cefei normală

Figura 10. Încărcare anterioară și laterală

Capul: sus ceva mai mare
Fruntea: în partea superioară cu grăsime
Ochii: normali
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: linia de delimitare prevăzută cu noduri
Gâtul: noduros
Ceafa: liberă

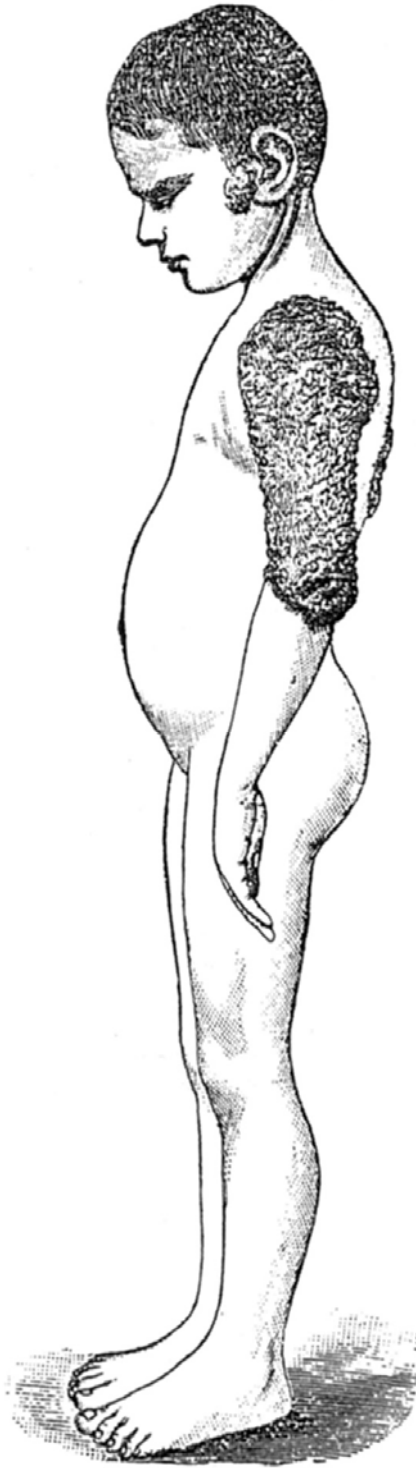

Figura 11. Încărcare anterioară

- Înfățișarea: în proporție cu mărimea, normală
Capul: noduros, mai cu seamă sus
Fruntea: cu grăsime
Ochii: închiși (orbi)
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: delimitarea obrazului cu mult după ureche
Gâtul: imobil
Pântecul: prea dezvoltat. pecingine pe corp provocată de altoire

Fig. 13. Încărcare anterioară și laterală.
(Fiica damei reprezentată prin fig. 12)

Capul: ceva prea mare.
Fruntea: puțin îngrășată.
Ochii: apăsați.
Nasul: normal.
Gura: puțin deschisă.
Fața: delimitare normală.
Gâtul: îngroșat în formațiune

Așa dar, în general, starea de încărcare ca a mamei, totuși o mică parte din materii au înaintat spre cap

Figura 14. Figură normală.

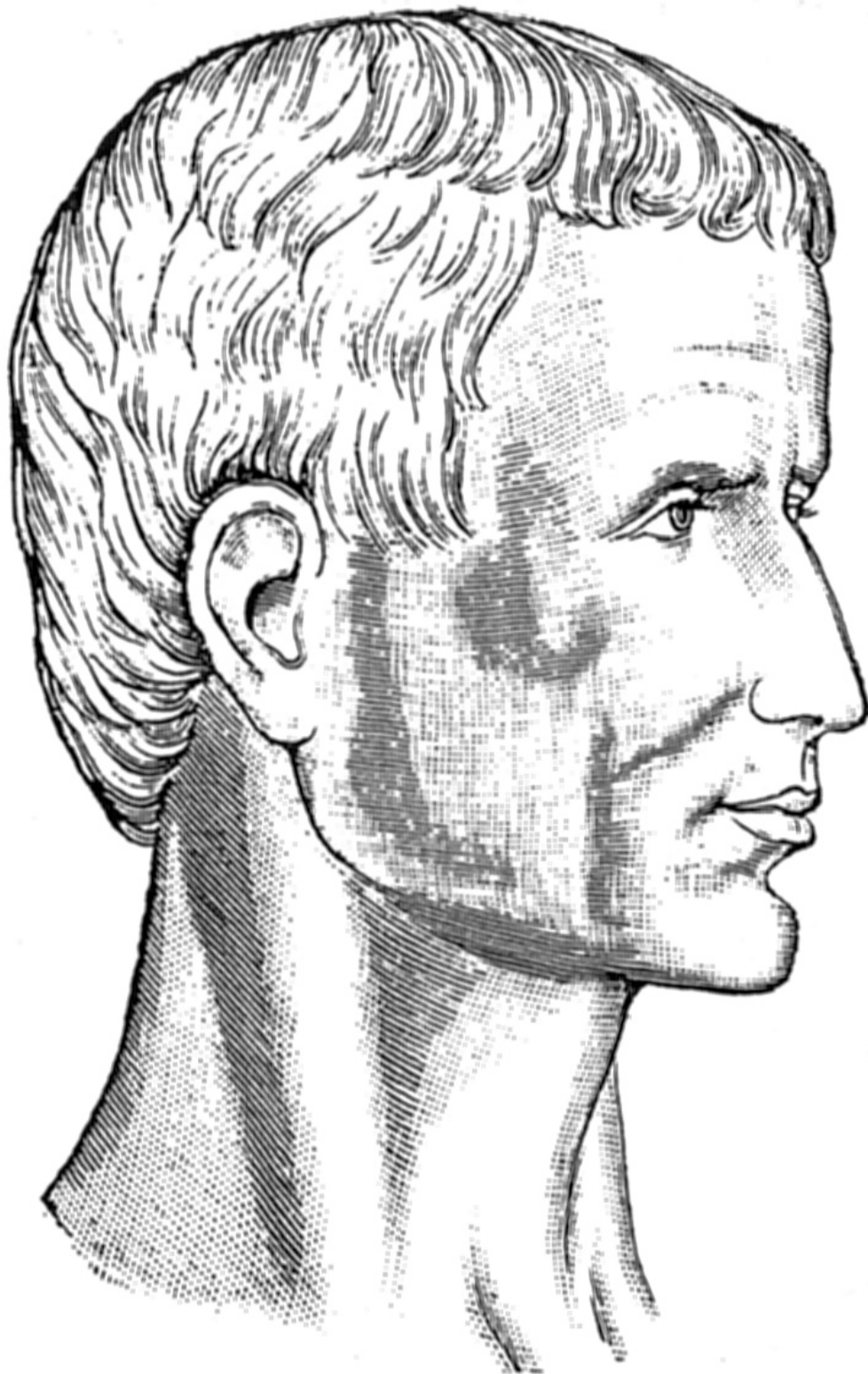

Figura 15. Încărcare laterală.

Capul: mărime normală
Fruntea: normală
Ochii: normali
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: delimitare normală
Gâtul: coardele foarte umflate în amândouă părțile, puțin mișcător

Figura 16. Încărcare laterală (în partea dreaptă).

Capul: mărime normală, apăsat spre stânga
Fruntea: normală
Ochii: normali
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: în dreapta prea lungă și fără delimitare în această parte
Gâtul: tare umflat în dreapta, nemișcător

Figura 17. Încărcare laterală (în partea stângă).

Înfățișarea:	dezvoltată într'o parte, în stânga mai lată ca în dreapta
Capul:	mărime normală, dar nu e la mijloc
Fruntea:	normală
Ochii:	normali
Nasul:	normal
Gura:	normală
Fața:	delimitarea normală
Gâtul:	în stânga tare îngroșat
Umerii:	cel stâng mai lat ca cel drept
Trunchi:	în stânga mai lat ca în dreapta, fără delimitare între trunchi și picior în partea stânga
Pântecul:	în stânga cu o îngrămădire mare de materii
Picioarele:	cel stâng mai dezvoltat ca cel drept

Figura 18. Încărcare laterală și anterioară înaintată.

- Capul: ceva prea mare
- Fruntea: cu grăsime
- Ochii: apăsați
- Nasul: normal
- Gura: strâmbată
- Fața: cu totul fără delimitare
- Bărbia: îngroșată
- Gâtul: aproape dispărut, în dreapta coarda umflată prevăzută cu negi

Figura 19. Încărcare anterioară și laterală

Capul: prea mare
Fruntea: cu grăsime
Ochi: apăsați
Nasul: ceva prea dezvoltat
Gura: deschisă
Fața: delimitarea normală
Gâtul: gros cât capul cu formațiuni de noduri

Figura 20. Încărcare dorsală

- Capul: ceva prea mare
- Fruntea: cu grăsime
- Ochii: turburi și apăsați
- Nasul: îngroșat înaintat
- Gura: puțin deschisă (nu e de văzut)
- Fața: lipsită de delimitare
- Gâtul: ceafa cu totul împlinită, dinapoi a capului lipsește cu totul, mișcarea la dreapta și la stânga imposibilă
- Spatele: ridicat

Figura 21. Încărcare dorsală

- Capul: prea mare și aplecat în față
- Fruntea: îngrășată
- Ochii: puțin ieșiți în afară (nu se poate distinge bine în figură)
- Nasul: normal
- Gura și Bărbia: puțin umfalte
- Fața: delimitarea lipsește cu totul
- Gâtul: aproape atât de gros cât capul mărit, delimitarea părții dinapoi a capului lipsește
- Spatele: mult ridicat

Figura 22. Încărcare dorsală și laterală

- Capul: prea mare cu deosebire partea dinapoi
- Fruntea: îngrășată, prea lată
- Ochii: normali
- Nasul: normal
- Gura: normală
- Fața: delimitată normală
- Gâtul: prea gros, nelimitat la partea dinapoi a capului, în părți îngrășări izbitoare

Figura 23. Încărcare dorsală

Reprezintă persoana de la figura 22 în tinerețe.

- Capul: mărime aproape normală
- Fruntea: normală
- Ochii: normali
- Nasul: normală
- Gura: normală
- Fața: delimitată normal
- Gâtul: ceva prea gros, delimitarea către partea dinapoi a capului lipsește aproape

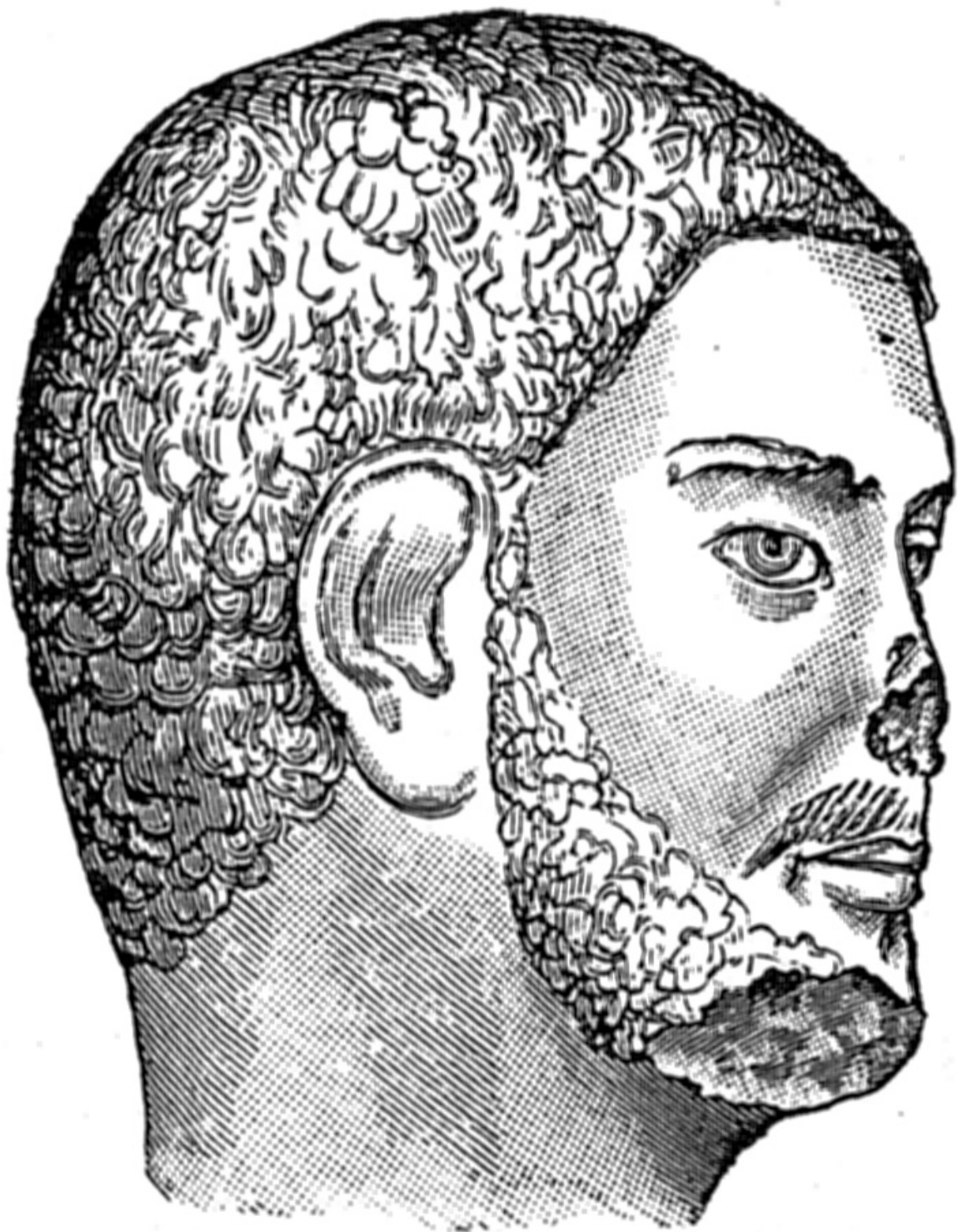

Figura 24. Încărcare dorsală (bust persan)

- Capul: mărime normală, partea dinapoi a capului însă prea mare
- Fruntea: normală
- Ochii: normali
- Nasul: găsit spart la bustul original descoperit
- Gura: normală
- Fața: delimitată normal
- Gâtul: prea gros, delimitarea la partea dinapoi a capului lipsește

Figura 25. Încărcare dorsală și laterală

Bust roman vechi
Capul: prea mare cu deosebire partea dinapoi
Fruntea: prea îngrășată
Ochii: normali
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: delimitată normal
Gâtul: prea gros, delimitarea la partea dinapoi a capului lipsește cu totul

Figura 26. Încărcare generală, preponderent în partea stângă

- Capul: prea mare, ținută înclinată
- Fruntea: prea înaltă, îngroșată
- Ochii: neliniștiți
- Nasul: aproape normal
- Gura: puțin deschisă
- Fața: delimitarea lipsește (nu se poate distinge bine)
- Gâtul: prea gros, cu deosebire în stânga umflat

Figura 27. Încărcare generală

Persoana reprezentată în figura 26, văzută dinapoi.

Aici este de observat cu deosebire înfățișarea pătrată a capului foarte pronunțată cum și grosimea izbitoare a gâtului

Figura 28. Încărcare generală

- Capul: prea mare
- Fruntea: îngroșată
- Ochii: normali
- Nasul: prea subțire
- Gura: puțin deschisă
- Fața: delimitarea lipsește cu totul
- Gâtul: umflat, peste tot prea gros, nemișcător, delimitarea la partea dinapoi a capului lipsește cu desăvârșire

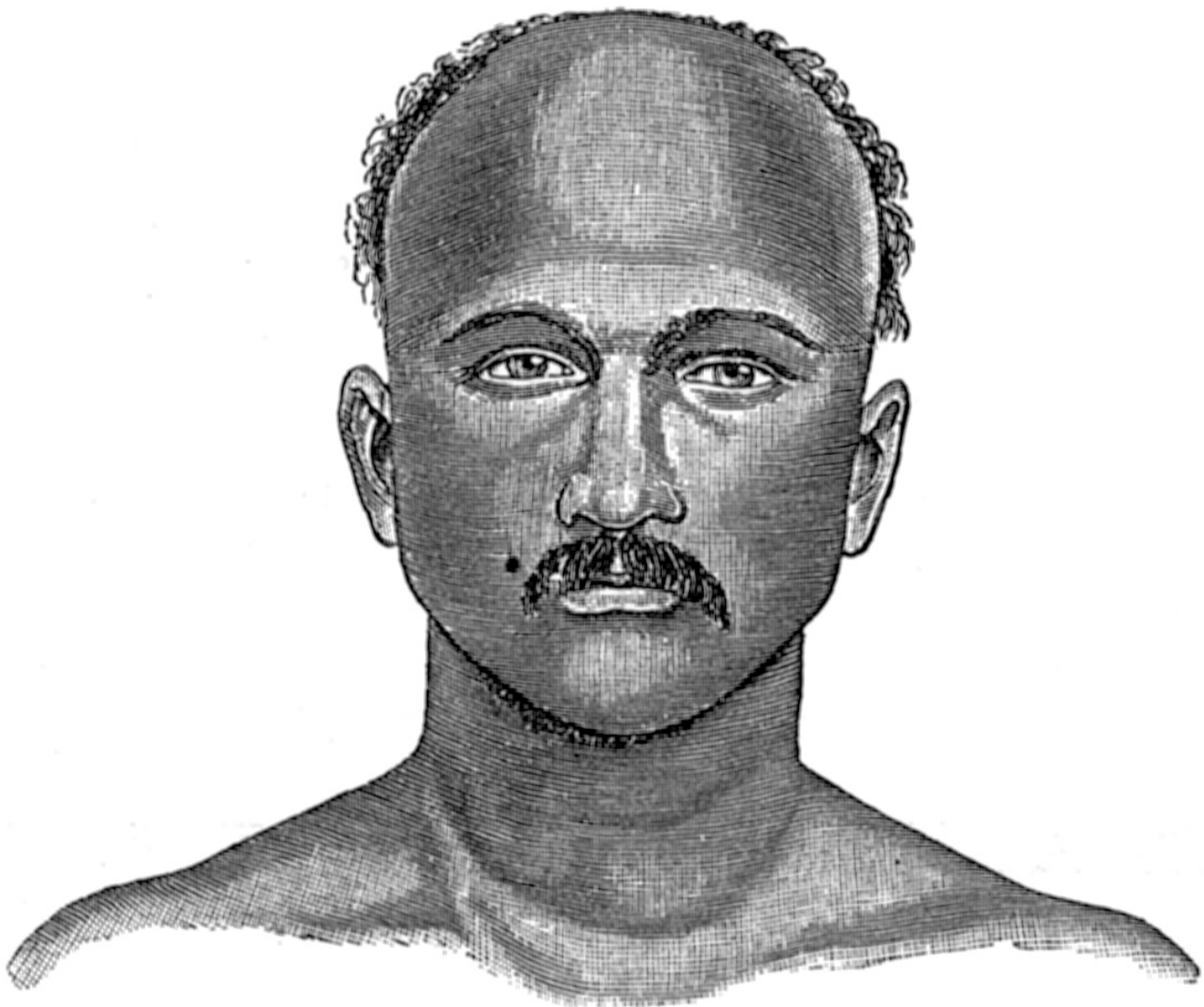

Figura 29. Încărcare generală

- Capul: prea mare
- Fruntea: lucitoare
- Ochii: apăsați
- Nasul: ceva prea gros
- Gura: puțin deschisă
- Fața: pătrată, delimitarea lipsește (nu e vizibilă)
- Gâtul: prea gros, nemișcător, nelimitarea la partea dinapoi a capului lipsește, nu e vizibilă

Figura 30. Încărcare generală

- Capul: prea mare
- Fruntea: aproape normală
- Ochii: neliniștiți
- Nasul: normal
- Gura: puțin deschisă
- Fața: desfigurată jos mai lată, ca sus, delimitarea lipsește (nu e vizibilă)
- Gâtul: prea gros

Figura 31. Încărcare generală
Persoana reprezentată în figura 30, văzută dinapoi.

Aici este de remarcat umflătura cea tare după ureche cum și ceafa foarte umflată și nemișcătoare.

Figura 32. Încărcare generală

Capul: înfățișarea normală, sus mult prea lat
Fruntea: apăsată de sus
Ochii: apăsați
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: palidă
Gâtul: țeapăn și imobil, ceva prea gros

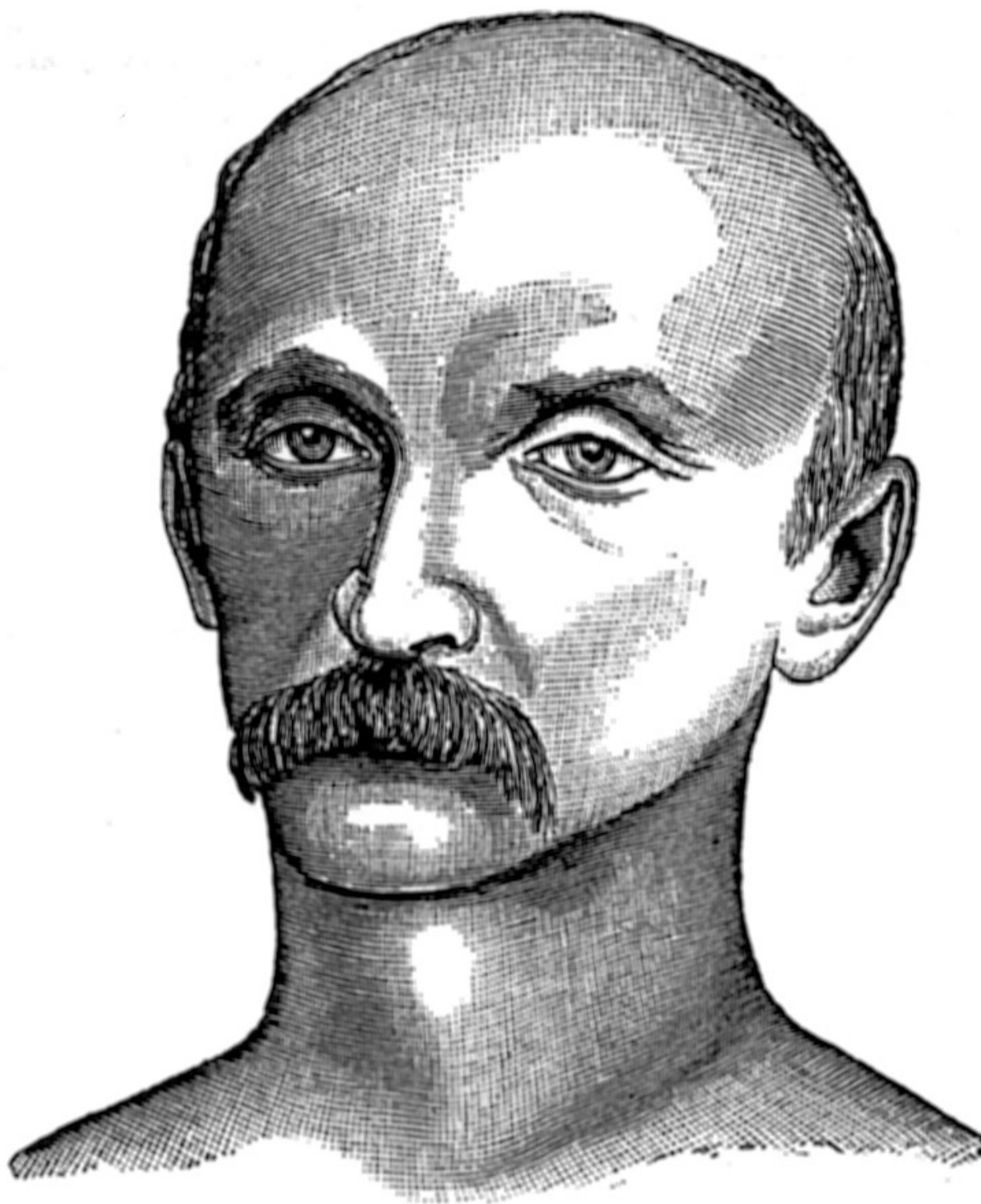

Figura 33. Încărcare generală

Capul: prea mare, sus prea lat, jos prea îngust
Fruntea: apăsată
Ochii: apăsați
Nasul: normal
Gura: normală
Fața: palidă, strămbată
Gâtul: prea gros, nemișcător

Fig. 34. Încărcare generală.

Înfățișarea:	anormală, umerii lăsați mult în jos
Capul:	colțuros, prea dinapoi prea înaltă
Fruntea:	normală
Ochii:	aproape normali
Nasul:	normal
Gura:	normală
Fața:	delimitată normală
Gâtul:	prea gros, fără limitare la partea dinapoi a capului

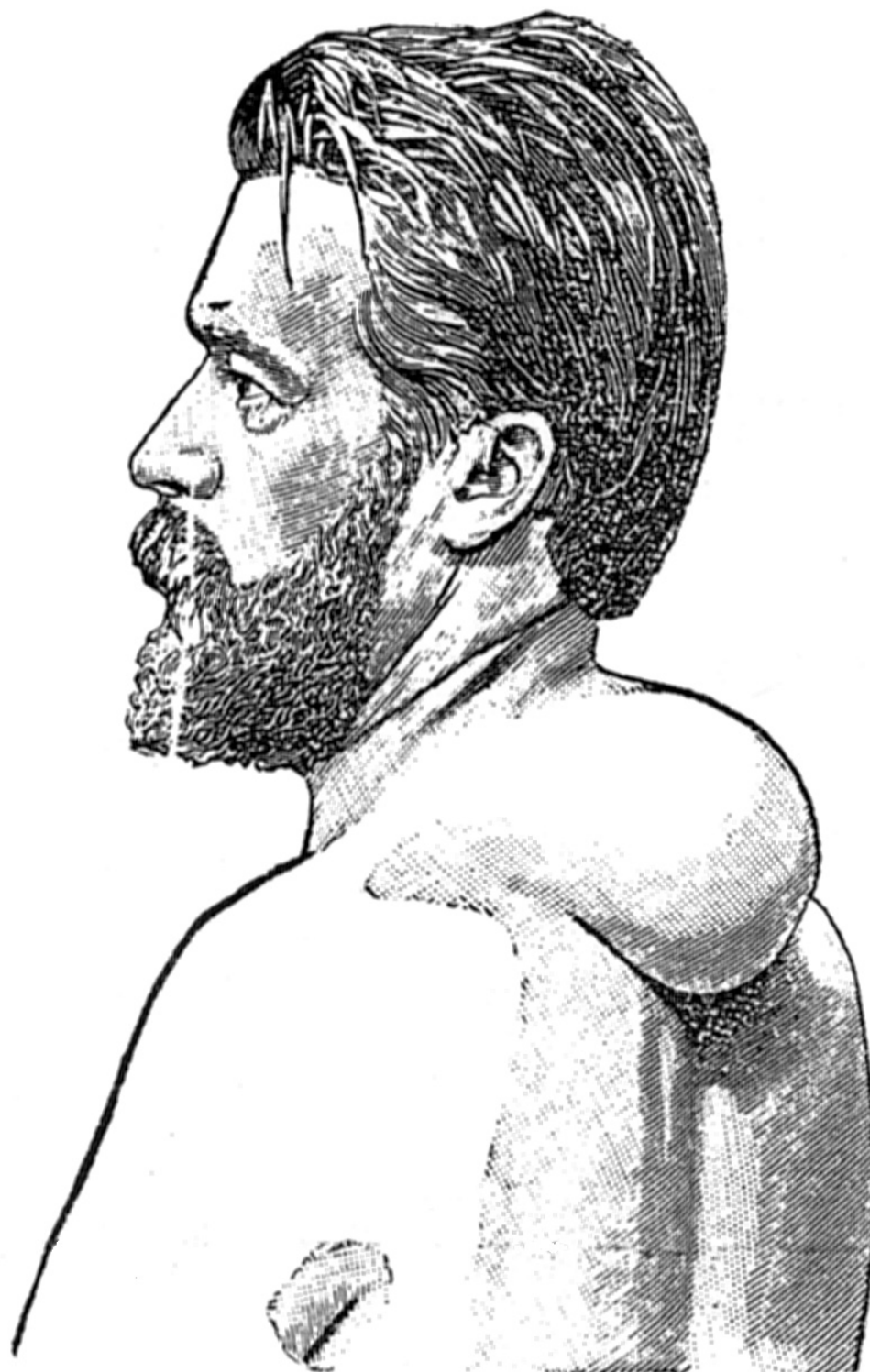

Figura 35. Încărcare dorsală

Capul: normal
Gâtul: în față normal, înapoi ceva prea gros
Spatele: cu un deosebit însemnat în formă de gușă: aceasta este pricina pentru care capul a rămas puțin încărcat

Figura 36. Încărcare anterioară și laterală (copil scrufulos)

- Capul: prea mare
- Fruntea: îngroșată
- Ochii: apăsați
- Nasul: prea gros
- Gura: deschisă
- Fața: aproape pătrată, delimitarea lipsește
- Gâtul: prea scurte și prea gros

Figura 37. anterioară și laterală (copil scrufulos)

Capul: prea mare lat
Fruntea: îngroșată
Ochii: aproape normali
Nasul: prea gros
Gura: deschisă
Fața: aproape pătrată, delimitarea lipsește
Gâtul: prea scurt și prea gros

Figura 38. Încărcare anterioară și laterală (ofticos)

Capul: mărimea aproape normală, jos prea lat
Fruntea: normală
Ochii: normali
Nasul: umflat, neîntrerupt aprins
Gura: deschisă
Fața: pătrată, delimitarea lipsește
Gâtul: plin de noduri, imobil

Figura 39. Încărcare generală (ofticos)

Capul: mărimea normală
Fruntea: normală
Ochii: puțin stinși
Nasul: puțin prea gros
Gura: deschisă
Fața: pătrată, umflată, delimitarea lipsește (nu se poate vedea)

Figura 40. Încărcare generală (ofticos)

Capul: mărimea normală
Fruntea: îngroșată
Ochii: stinși
Nasul: prea gros
Gura: deschisă
Fața: delimitarea lipsește
Gâtul: nemișcător, prea lung
Pieptul: dat înapoi

Figura 41. Încărcare anterioară și laterală (bolnav de plămâni)

Înfățișarea:	slăbită, capul aplecat în față
Capul:	mărime normală
Fruntea:	normală
Ochii:	abătuți
Nasul:	înfățișare normală, în interior iritat
Gura:	deschisă
Fața:	prea slabă, culoarea cenușie, delimitarea normală
Gâtul:	prea lung, nemișcător, cu noduri, delimitarea părții dinapoi a capului normală
Pieptul:	căzut înapoi

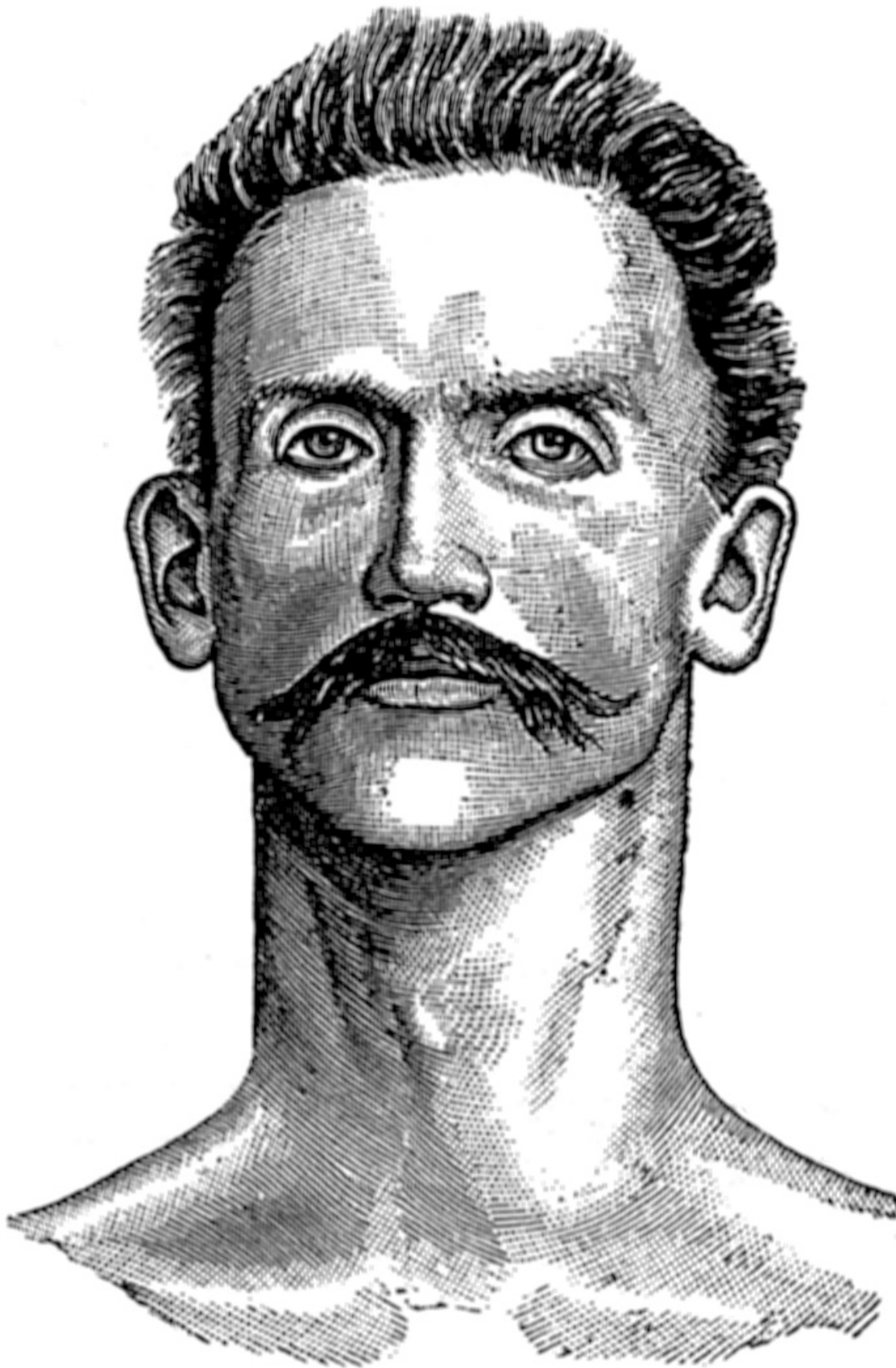

Figura 42. Încărcare anterioară și laterală

Vederea din față a persoanei din figura 41, unde se remarcă anume înfățișarea pătrată a feței, cum și gâtul cel lung.

Figura 43

Aceeași persoană din figurile 44 și 45.

Figura 44

Aceeași persoană din figurile 43 și 45.

Capul: mărimea normală

Fruntea: normală

Ochii: normali

Nasul: normal

Gura: deschisă

Fața: prea slabă, fără delimitare

Gâtul: cu umflături mari, delimitarea spre partea dinapoi a capului normală

Figura 45. Înfațișarea normală

Reprezintă persoana din figurile 43 și 44 după o cură de 2 ani și jumătate.

Figura 46. Încărcare generală

Capul: prea mare
Fruntea: îngroșată
Ochii: apăsați
Nasul: prea gros
Gura: deschisă
Fața: delimitarea lipsește
Gâtul: prea gros
Umerii: lăsați în jos

Figura 47

Reprezintă pe domnul din figura 46 după o cură de 3 ani și jumătate.
Amănunte la raportul acestuia

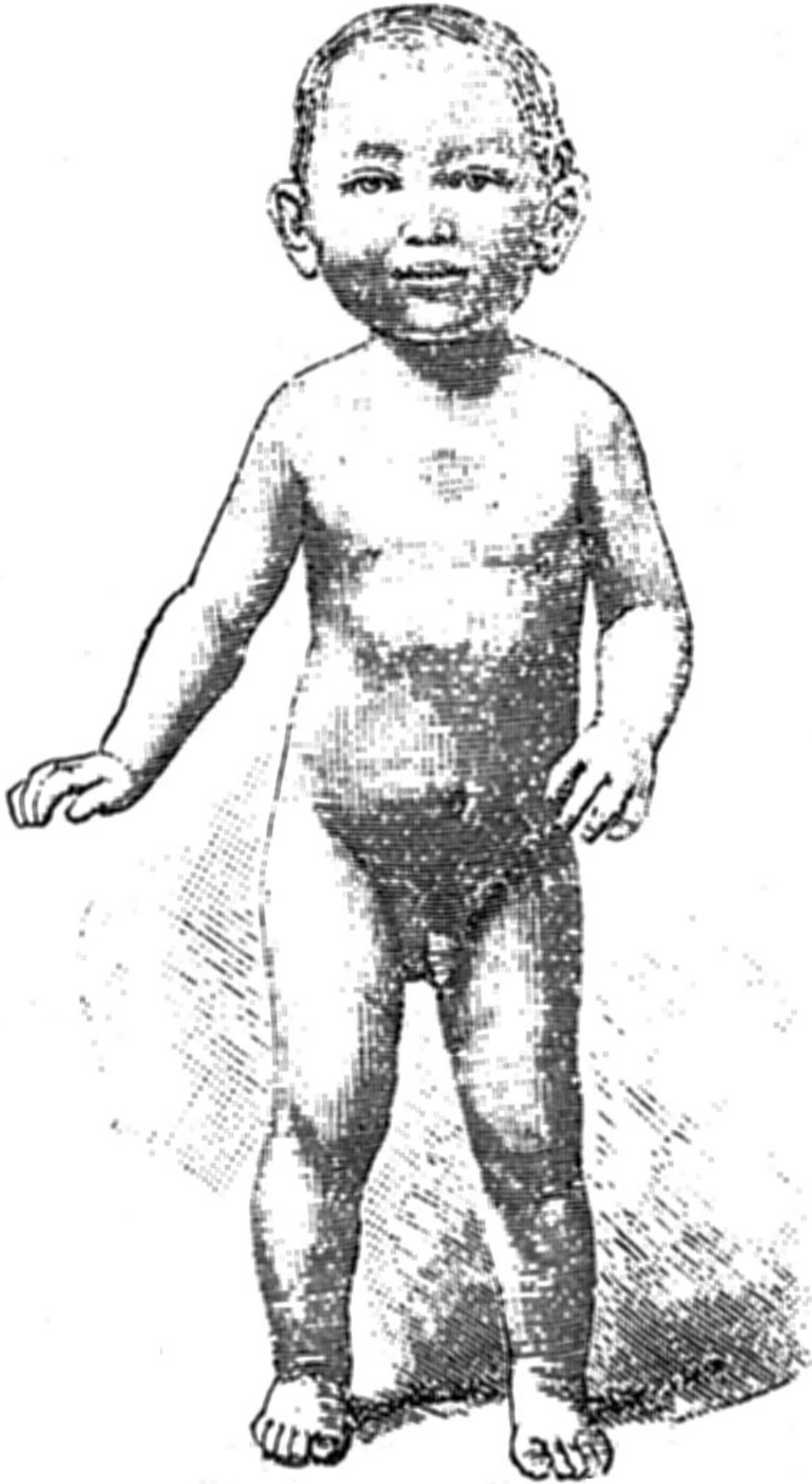

Figura 48. Înfațișare normală

Înfațișare: armonică

Capul: Pentru copil mărimea normală

De altfel, și toate celelalte părți sunt normale.

Să se observe anume dezvoltarea normală a pântecului.

Copilul a fost nutrit de către amă și deja, la $\frac{3}{4}$ ani putea să alerge. La fotografiere a fost în vârstă de un an.

Figura 49. Încărcare generală

Înfățișarea:	grosolană, necioplită
Capul:	prea mare
Fruntea:	îngroșată
Nasul:	prea gros
Gura:	deschisă
Gâtul:	prea scurt și prea gros, delimitarea lipsește
Pânțele:	prea dezvoltat
Brațele și picioarele:	foarte umflate

Copilul a fost nutrit cu lapte sterilizat și la vârsta de $1\frac{3}{4}$ ani putea de abia să șadă.

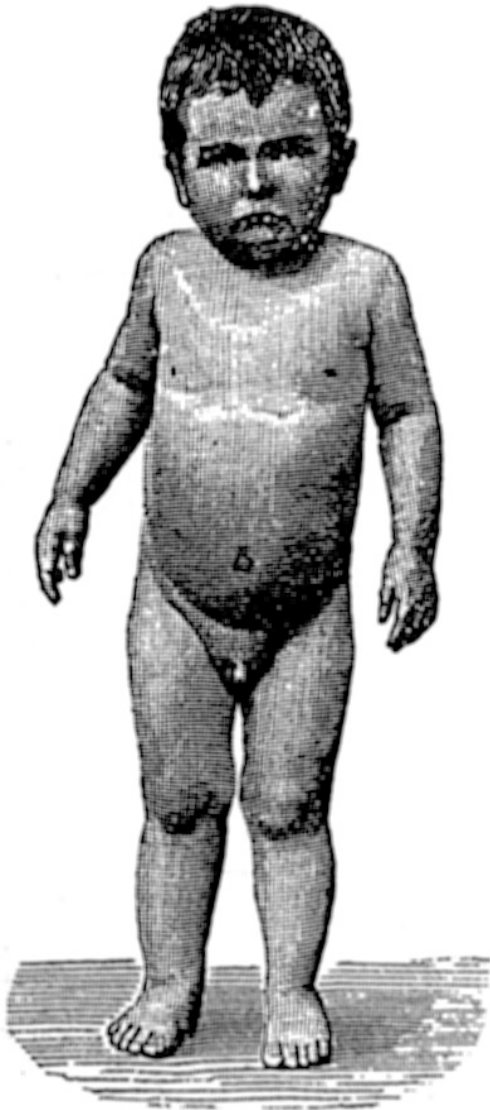

Figura 50

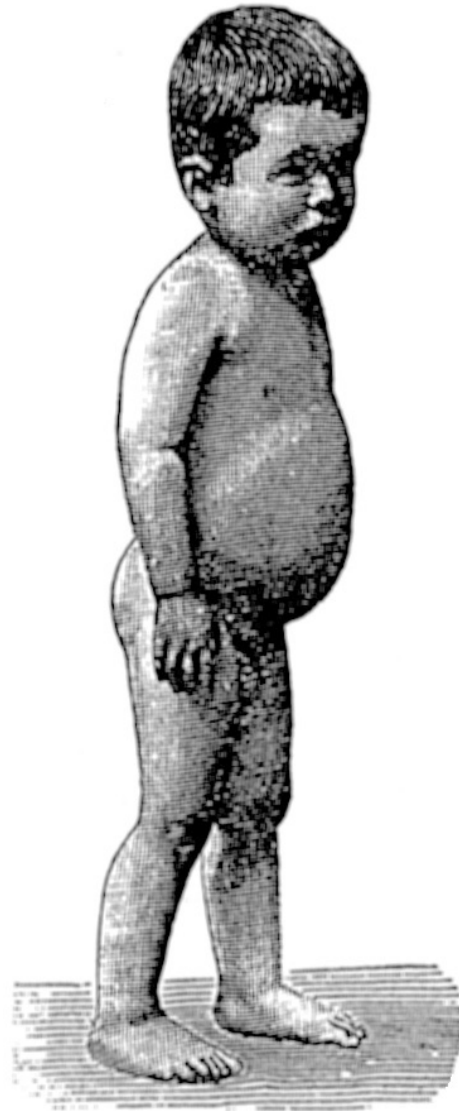

Figura 51

Încărcare generală

Un copil de 3 ani văzut în față și din lateral

Înfățișarea: greoaie, necioplită

Capul: prea mare

Fruntea: prea îngroșată

Ochii: tare apăsați, aproape orbi

Gâtul: delimitarea lipsește, mișcarea aproape cu totul imposibilă

Pânțele: atârnă în jos, umplut cu materii străine

Brațele și picioarele: groase dar țepene și nu se îndoiesc

Copilul a fost nutrit artificial cu lapte sterilizat

Figura 52. Încărcare laterală și anterioară

Înfățișare: normală
Capul: sus prea lat
Fruntea: ieșită în afară
Ochii: sticloși
Nasul: normal
Gura: normală